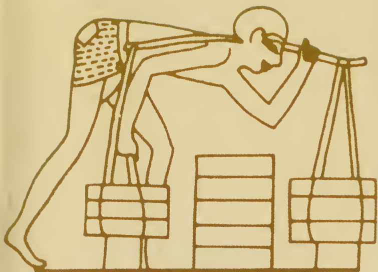
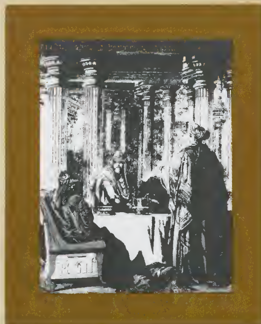

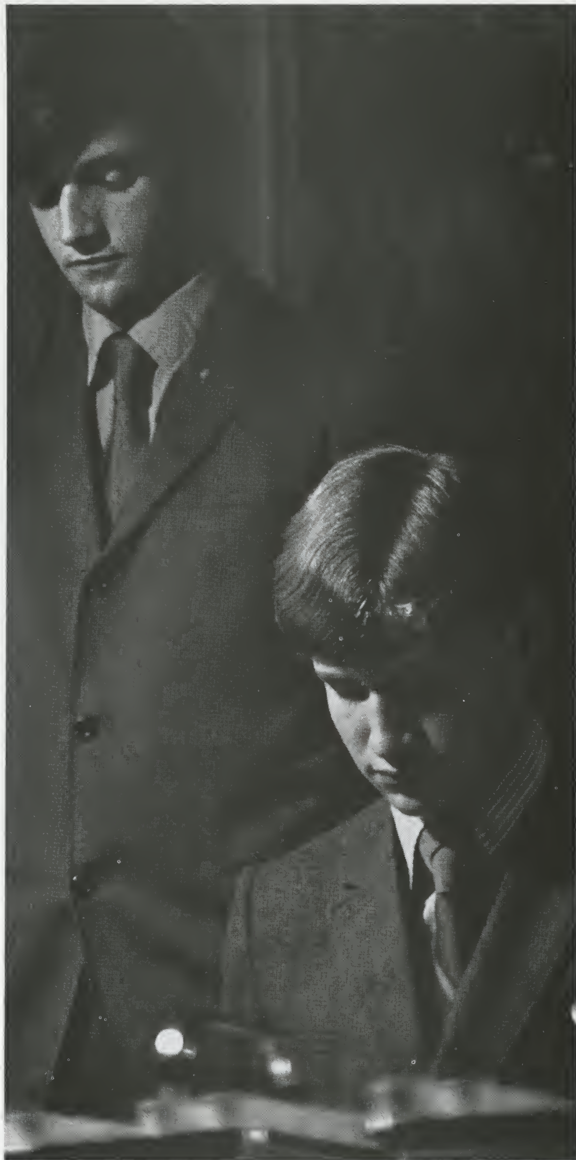
DEN *danske* STJERNE

September 1974 · 123. Årgang · Nummer 9

Et inspirerende budskab

Nadveren

Før vi tager del i nadveren, bør vi sikre os, at vi gør det af et rent hjerte, at vore hænder er rene; vi bør kunne sige os fri for had mod vore medmennesker; vi bør være i harmoni med dem; og i vore hjerter bør der brænde et ønske om at gøre vor Faders vilje og om at holde alle hans bud. Hvis vi gør dette, vil vor deltagelse i nadveren være til velsignelse for os, ligesom det vil forny vor åndelige styrke.

Præsident George Albert Smith
Født den 4. april 1870 – død den 4. april 1951.
Kirkens 8. præsident

INDHOLDSFORTEGNELSE

Børnenes sider

Forsiden: Det gamle Testamente: fra 2. Mosebog til Malakias.

DEN *danske* STJERNE

Organ for JESU KRISTI KIRKE AF SIDSTE DAGES HELLIGE

September 1974
123. Årgang · Nummer 9

Translation Services Department
Grundtvigsvej 27 C, I tv
DK-1864 København V

LAYOUT
Verlag Kirche Jesu Christi der Heiligen der Letzten Tage

TRYKNING
Paul Giese KG, Offenbach/M
Vesttyskland

ABONNEMENT, nye priser
6 numre .... d. kr. 20.–
12 numre .... d. kr. 39.–
I løssalg pr. nr. .... d. kr. 4.–
Nævnte priser er incl. moms og porto. Betaling ved check udstedt til Den danske Stjerne eller gennem postgiro 333.38 til Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige, Dalgas Boulevard 164, 2000 København F.

„Du skal takke Herren, din Gud, for alting"

(L. & P. 59:7)

VED MARION G. ROMNEY
2. rådgiver i Det første Præsidentskab

Taknemmelighed er blevet define-
— et fra Emma, et fra Don C(arlos) de goder, vi har modtaget." Taknemmelighed er det, der præger en ædel sjæl.

„Cicero kalder taknemmelighed for moderen til alle dyder, alle pligters overhoved. Ja, det er et ord, der omtrent er synonymt med ordet „god" eller „godt", idet disse to ting er uadskilleligt forbundet i et menneske. — Bate" *(The New Dictionary of Thoughts,* 1861-udg. side 246)

Der er de „store" sjæle, der er dybt taknemmelige for selv ganske beskedne tjenester og goder. Læg mærke til, hvordan profeten Joseph Smith reagerede på nogle breve, som han modtog, mens han opholdt sig i Liberty-fængslet.

„Vi modtog nogle breve i går aftes — fra Emma, et fra Don C(arlos) Smith og et fra biskop Edward Partridge — de var alle fulde af trøstende ord. Vi følte os meget taknemmelige, da vi læste deres indhold. Det var længe siden, vi havde hørt noget nyt; men da vi læste de breve, var deres indhold for vore sjæle, hvad en kølig brise er for ens legeme midt i dagens hede, men vor glæde var blandet med sorg på grund af de forurettede helliges lidelser. Og det er unødvendigt at sige til jer, at vore hjerter var fyldt med sympati og vore øjne fyldtes med tårer; men de, der ikke har prøvet at sidde fængslet uden grund, kan umuligt vide, hvor meget det betyder at høre fra sine venner; et eneste bevis på venskab ligegyldigt hvorfra, vækker og levendegør alle ens følelser; det får en til i et nu at huske alt, hvad der er sket; til at gribe nuet i et glimt; til med fornyet mod at række ud mod fremtiden; til at bevæge sindet både frem og tilbage i tiden, fra det ene til det andet, indtil omsider alle fjendtlige følelser, alt had og ondsindethed, alle gamle uoverensstemmelser og misforståelser er lagt øde af et sejrende håb." *(Documentary History of the Church,* bind 3, side 293)

Vi bør være taknemmelige og udtrykke vor påskønnelse for alle de goder, vi modtager — og sig ikke, at vi ikke modtager mange. Men den, vi først og fremmest bør takke, er vor himmelske Fader, og hans Søn, Jesus Kristus, vor Herre og Frelser.

„Kend, at Herren er Gud! . . .

„Gå ind i hans porte med takkesang, med lovsange ind i hans forgårde, tak ham og lov hans navn!" (Salm. 100:3-4)

„Mine elskede brødre," sagde Amulek til zoramitterne, „jeg øn-

sker nu . . . (at I skal) tilbede Gud, . . . og at I daglig skal leve i taksigelse for den store nåde og velsignelse, som han skænker jer." (Al. 34:37-38)

„. . . hvor meget burde I . . . ikke takke jeres himmelske Konge!" sagde kong Benjamin til sine brødre.

„. . . I ville yde al den tak og pris, som I formår med hele jeres sjæl, til den Gud, som har skabt jer. og som har bevaret jer og skænket jer glæde og givet jer lov til at leve i fred med hinanden . . . " (Mosiah 2:19-20)

Vi skylder den Herre Jesus uendelig megen taknemmelighed; for han købte os fri ved sit offer. Det er umuligt for os, dødelige og svage, som vi er, fuldtud at forstå, hvor meget han led på korset, for at vinde sejren over døden for os. Endnu mindre forstår vi, hvor han led i Getsemane Have, for at vi kunne opnå tilgivelse for vore synder, hvilket der for at sige det med hans egne ord: „gjorde, at selv jeg, Gud, den største af alle, skælvede af smerte og blødte fra hver pore og led både på legeme og sjæl og ønskede, at jeg ikke skulle drikke den bitre kalk." (L. & P. 19: 18). Og endnu mindre kan vi forstå de lidelser, som han måtte udholde, for at retfærdighed skulle ske fyldest, og for at bane vejen til, at vi gennem tro på ham og gennem omvendelse kan blive tilgivet vore overtrædelser.

Ingen af os kunne have udholdt disse lidelser. Intet dødeligt menneske, ej heller noget antal mennesker tilsammen kunne have udholdt det.

„Ved dette offer løste han
os fri fra syndens bånd.
Mod himlens porte lede kan
han os med kærlig hånd.''
(Den blå sangbog, 153: „Et grønklædt højdedrag")

Alle, der forstår hvad Frelseren gjorde for os, må naturligvis elske ham og virkelig ønske at vise sin taknemmelighed og påskønnelse.

I det 59. afsnit af Lære og Pagter beskriver Herren i en åbenbaring, hvordan vi bedst gør dette.

Den omtalte åbenbaring blev modtaget af profeten Joseph Smith i Independence, Missouri, den 7. august 1831. De hellige var lige begyndt at samles i Zion. Jorden var blevet indviet, og det var blevet bestemt, hvor templet skulle bygges.

Herren begyndte åbenbaringen på følgende måde:

„. . . salige . . . er de, som er kommet til dette land alene for min æres skyld . . .

„Ja, salige er de, hvis fødder står i Zions land, og som har adlydt mit evangelium; thi de skal som belønning modtage jordens gode ting, som den skal frembringe med hele sin kraft.

„Men de skal også krones med velsignelser fra oven og med mange befalinger og med åbenbaringer til sin tid. Dette skal de få, som er trofaste og nidkære for mig.

„Derfor giver jeg dem en befaling og siger således: Du skal elske Herren med hele dit hjerte og med hele din sjæl og med hele dit sind, og du skal tjene ham i Jesu Kristi navn.

„Du skal elske din næste som dig selv. Du skal ikke stjæle, ej heller bedrive hor, ej heller slå ihjel eller gøre noget sådant." (L. & P. 59:1, 3-6)

Herren tilføjede denne artikels titel som et påbud: „Du skal takke Herren, din Gud, for alting" (L & P. 59:7)

Derpå fulgte to befalinger. Ved at holde dem kunne de hellige vise deres taknemmelighed på en måde, der behagede Gud Herren; ligesom vi også bør gøre det.

Disse befalinger lyder:

„Du skal bringe Herren, din Gud, et offer i retfærdighed, nemlig et sønderknust hjerte og en angergiven ånd."

Og det andet lyder: „. . . for at du

kan holde dig fuldstændig uplettet af verden skal du gå til bedehuset og ofre dine sakramenter på min hellige dag.

„Thi sandelig, dette er en dag, der er bestemt for dig til hvile fra dit arbejde og tilegne den allerhøjeste din andagt.

„Dog skal du altid afgive dine løfter i retfærdighed, hver dag og altid.

„Men kom i hu, at på denne Herrens dag skal du ofre dine gaver og sakramenter til den Allerhøjeste og bekende dine synder for dine brødre og for Herren.

„Og på denne dag skal du ikke gøre andet end tilberede din mad i hjertets oprigtighed, så din faste må være fuldkommen, eller med andre ord, at din glæde må være fuldkommen.

„Sandelig, dette er faste og bøn, eller med andre ord glæde og bøn.

„Og om I gør dette med taksigelse og med glade hjerter og åsyn . . .

„sandelig siger jer, at om I gør dette, skal jordens fylde være jeres. . . .

„Og det har behaget Gud at give alt dette til menneskene; . . .

„Og i intet fortørner mennesket Gud mere, og mod ingen er hans vrede blusset op i større grad end mod dem, der ikke anerkender hans hånd i alle ting, og som ikke adlyder hans befalinger.

„ . . . lær, at den, der gør retfærdigheds gerninger, skal få sin løn, nemlig fred i denne verden og evigt liv i den tilkommende." (L. & P. 59:8-16, 20-23)

Hvis vi har øren at høre med, og hvis vi elsker Herren, så vil vi lytte til disse befalinger og takke Herren vor Gud ved at leve efter dem på den måde, han har beskrevet. Han har sagt:

„Dersom du elsker mig, skal du tjene mig og holde alle mine bud." (L. & P. 42:29)

Jetro belærer Moses

Næste morgen tog Moses sæde for at holde ret for folket, og folket stod omkring Moses fra morgen til aften. Men da Moses' svigerfader så alt det arbejde, han havde med folket, sagde han: „Hvad er dog det for et arbejde, du har med folket? Hvorfor sidder du alene til doms, medens alt folket står omkring dig fra morgen til aften?" Moses svarede sin svigerfader: „Jo, folket kommer til mig for at rådspørge Gud; når de har en retsag, kommer de til mig, og jeg dømmer parterne imellem og kundgør dem Guds anordninger og love."

Da sagde Moses' svigerfader til ham: „Det er ikke klogt, som du bærer dig ad med det. På den måde bliver jo både du selv og folket der omkring dig ganske udmattet, thi det arbejde er dig for anstrengende, du kan ikke overkomme det alene. Læg dig nu på sinde, hvad jeg siger; jeg vil give dig et råd, og Gud skal være med dig: Du skal selv træde frem for Gud på folkets vegne og forelægge Gud de forefaldende sager; og du skal indskærpe dem anordningerne og lovene og lære dem den vej, de skal vandre, og hvad de har at gøre. Men du skal af hele folket udvælge dig dygtige mænd, som frygter Gud, mænd, som er til at lide på og hader uretfærdig vinding, og dem skal du sætte over dem som forstandere, nogle over tusinde, andre over hundrede, andre over halvtredsindstyve, andre over ti; lad dem til stadighed holde ret for folket. Alle vigtigere sager skal de forebringe dig, men alle mindre sager skal de selv afgøre. Let dig således arbejdet og lad dem komme til at bære byrden med dig. Dersom du handler således, og Gud vil det så, kan du holde ud, og alt folket der kan gå tilfreds hjem."

Moses fulgte sin svigerfaders råd og gjorde alt, hvad han foreslog. Og Moses udvalgte dygtige mænd af hele Israel og gjorde dem til øverster over folket, til forstandere, nogle over tusinde, andre hundrede, andre over halvtredsindstyve, andre over ti.

De holdt derpå til stadighed ret for folket; de vanskelige sager forebragte de Moses, men alle mindre sager afgjorde de selv. Derpå tog Moses afsked med sin svigerfader, og denne begav sig til sit land.

2. Mosebog, 18:13-27

En oversigt over Historien

fra MOSES til MALAKIAS

AF ERWARD J. BRADT
Fra instituttet for seminarer og religions-undervisning

Hvad er Det gamle Testamente, og hvad indeholder det? Kan en beretning om ting, der er sket for så længe siden, være af nogen værdi for os i dag? Hvad er dets indhold værd for sidste dages hellige i dag? For mange er alene bogens store tykkelse en uoverstigelig hindring. De besynderlige navne, love og skikke synes at understøtte det, man har hørt om, at bogen er vanskelig at kapere.

For andre virker det store antal bøger, den indeholder, meget forvirrende.

Men set i det rette perspektiv er Det gamle Testamente en meget værdifuld skriftsamling. Man har her en oversigt over Guds pagts folks historie, lige fra skabelsen ned til tiden lige før Kristi komme i tidernes midte. Den indeholder ikke en detaljeret gengivelse af historiske data, men i stedet er de et vidne om, at Gud holder øje med menneskehedens skæbne, ligesom de fortæller om de mest betydningsfulde begivenheder i Israels hus' historie. Formålet med optegnelserne er at bevare de fortællinger, vidnesbyrd og profetier, som lærer os evangeliets og dets pagters principper og sandheder.

Det gamle Testamente behandler fem store uddelinger eller åbenbarings- og pagtsperioder. Adams, Enoks, Noas og Abrahams uddelinger gengives i en forkortet udgave, og kun visse vigtige begivenheder medtages. Disse uddelinger står alle beskrevet i 1. Mosebog, i hvilken over 80 % af siderne omhandler Abrahams uddeling og oprettelsen af pagten med Israels folk.

Mere end 90 % af de resterende 20 % af Det gamle Testamente består af en detaljeret beretning om den femte evangelieperiode, Mose uddeling. Denne uddeling begynder med at Israels børn er i trældom i Egypten og slutter med Judas folk, der lever i det forjættede land, men som vassalstat til Persien. Rent historisk kan denne del af beretningen opdeles i ni hovedperioder, som alle hver for sig indeholder en del af Det gamle Testamentes historie.

Først er der Mose tid. Beretningen begynder med en kort skildring af Mose tidlige liv. Fra 2. Mosebog til og med 5. Mosebog fortælles om Israels børn prøvelser og velsignelser, deres lydighed og deres ulydighed, om tiden, hvor de opholdt sig i Egypten, indtil de endelig forbereder sig til at gå ind i det forjættede land. Moses, Aaron, Miriam, Jetro og Josua er hovedpersoner i denne periode, der varer 120 år.

Det meste af fortællingen dækker kun omkring 4 år af dette tidsrum i detaljer. men de åbenbarede pagter, befalinger og ordinanser omtales i fuld udstrækning. Herren nærer altid tålmodig omsorg for sine børn. Han ønsker kun at give dem sit riges velsignelser i henhold til deres lydighed mod ham og hans profeter; dette ses tydeligt af skrifterne fra denne tid.

Derefter følger den tid, hvor Kanaan indtages, som det kort står beskrevet i Josuabogen. Denne periode varer over år, i løbet af hvilke Josua mirakuløst får Israel over Jordan-floden og efterhånden underlægger sig landet, som er Israels stammers retmæssige arv. Men da denne periode er ved at være til ende, bliver Israel, på grund af dets villighed til at indgå kompromisser og det, at de kun delvis lever i overensstemmelse med Herrens bud, ført til frafald.

Den tredie periode er dommertiden, og den gengives i forkortet form i Dommerbogen. I denne periode, der varede i mange årtier, lod israelitterne sig afskære fra Herren ved deres ulydighed i det forjættede land, idet de var uafhængige af alle andre folkeslag. (Dom. 2:20-23) Der var ingen profet eller konge, og „enhver gjorde, hvad han fandt for godt." (Dom. 17:6)

I denne periode, og efterhånden som begivenhederne gjorde det nødvendigt og folket havde behov derfor, kaldte Herren dommere til at

dømme i sager, som opstod i stammerne. Andre trådte selv frem for at tiltage sig retten til at dømme blandt folkene, for at få magt og for deres egen vindings skyld. Nogle var ledere i deres stamme; andre var ledere for en hel egn, hvor der levede flere stammer.

Af de femten dommere, der nævnes, fortælles der kun nærmere om de otte, og det er endda ikke særlig detaljeret. Debora og Gideon er eksempler på retfærdige mennesker, der blev kaldet til at tjene deres folk. Men historien om Abimelek beretter om ondskab og magtsyge. Samsons historie handler om en mand, hvis liv var viet Herren, men alligevel lykkedes det ham ikke retfærdigt at bruge alle de muligheder, han fik. Indenfor dette tidsrum foregik også Ruts historie. Hun, som var moabitinde, men var kommet til den sande tro, og som blev bedstemoder til David på fædrenes side, kan blandt sine direkte efterkommere tælle Jesus Kristus.

Dommertiden slutter i de første kapitler af 1. Samuelsbog med beretningen om præsten og dommeren Eli, og med at Samuel bliver præst, dommer og profet for hele Israel. Folket var villigt til at akceptere Guds rige i overensstemmelse med et guddommeligt mønster. De fornægtede denne profet, som de havde så hårdt brug for og søgte sig en konge efter de verdslige nationers mønster.

Resten af 1. Samuelsbog fortæller om den fjerde periode af Moses uddeling, nemlig Sauls regering. Historien om de 40 år, hvor Israels første monark regerede, handler om en ydmyg tjener og en stolt og misundelig mands bortgang, en mand, som ikke forvaltede sit kald, som han skulle, og som til sidst blev forladt af Herren. Samtiden blev også vidne til, at en anden blev salvet til konge, nemlig David. Hans oplevelser, da han på grund af sin tro vandt over Goliat, og da han var Jonatan en sand „broder", hører til en af skrifternes mest fortrinlige historier.

2. Samuelsbog indeholder den næste periode i historien — Davids regeringstid, han, der regerede som høvding blandt Judas folk i syv år, derefter blev han den anden monark over Herrens folk. David forenede nationen og gjorde Jerusalem til nationen Israels store hovedstad. Men på højden af sin storhed, gav han efter for fristelserne og lidenskaben for til sidst at gøre sig skyldig i mord, da han forelskede sig i Batseba. På grund af dette ramte tragedie på tragedie hans familie, ganske som profeten Natan havde forudsagt. Så Davids regeringstid, der ironisk nok udadtil havde været så strålende, sluttede i personlig tragedie, og kun med håbet om frelse i behold.

Israels „gyldne" tid, hvor Davids søn Salomon regerede, er det næste afsnit i Det gamle Testamentes historie. I første halvdel af 1. Kongebog står nogle af Salomons succes'er og fiaskoer beskrevet. Under ham blev Herrens første tempel i Israel bygget og indviet. Der blev bygget prægtige paladser, regeringsbygninger og militære fæstningsværker, imens Israel voksede sig stærkere og stærkere blandt nationerne.

Israels position som handelscentrum og økonomisk stormagt bragte nok nationen rigdom, men blev også anledningen til, at den fremmede indflydelse blandt folket voksede. Politisk indgik man flere og flere kompromisser, traktater blev indgået ved at udenlandske kongelige blev indgiftet i kongefamilien, hvad der efterhånden lagde grunden til Salomons fald, idet Herren til sidst ikke længere havde ham i sin gunst, som før nationens senere deling og fald.

Efter Salomons død begynder det splittede riges tid. Sidste halvdel af 1. Kongebog og hele 2. Kongebog fortæller om den splittede nations gradvise forfald. Den magtkamp, der fulgte efter Salomons død, resulterede i, at Juda stamme, sammen med simeonitterne, der levede der på egnen forenede sig med halvdelen af Benjamins stamme og dannede det sydlige rige, som blev til kongeriget Juda. Resten af stammerne, altså de ti en halv andre stammer dannede kongeriget Israel længere nordpå; sommetider kaldtes det også Ephraim, efter den stamme, hvem de ledende stillinger oftest tilfaldt.

Optegnelserne om denne periode er vanskelige at følge, for der springes hele tiden frem og tilbage, idet der fortælles så om det ene rige og så om det andet. Der forekommer også store spring i beretningen rent tidsmæssigt, da det kun er begivenhe-

derne i nogle af kongernes liv, der beskrives detaljeret. Men historien om det nordlige kongerige Israel, som man finder i brudstykker rundt omkring i beretningen, dækker to århundreder, og der nævnes nogle og tyve monarker, der regerer fra nogle få måneder hver og op til 40 år. Jeroboam, Ahab, Jehu og Hoshea hører til de bedst kendte.

De profeter, som Herren lod opvokse til denne nation, indbefatter Elias, Eliah, Amos og Hoshea. Fra den opstod og til den faldt, tilbad denne nation afguder, og folket var umoralsk; de var næsten konstant i krig med søsterlandet Juda eller med deres andre naboer.

I året 722 før Kristus skete den endelige sejr over det oprørske Israel; det var assyrerne, som førte næsten alle de nordlige stammers indbyggere med sig som fanger til deres hjemland. Senere slap de ud af deres trældom igen og emigrerede til ukendte egne nordpå, hvorfor de kaldes Israels tabte stammer.

Til gengæld bestod det sydlige kongerige Juda i næsten tre og et halvt århundrede, i løbet af hvilke det havde 21 forskellige regerende monarker. Rehabeam, Salomons søn, var den første, der sad på Judas trone. Asa, Jehosafat, Uzzia, Hezekia, Josia og Zedekia er blandt de bedst kendte af de regenter, der fulgte efter. Profeterne Joel, Esajas, Mika og Jeremias var blandt dem, Herren sendte til Juda som sine repræsentanter.

Også det sydlige kongerige blev til sidst bragt til fald på grund af umoral og afgudsdyrkelse, men nogle af kongerne var retfærdige og stærke ledere. Det lykkedes dem at udsætte de truende invasioner, samt at få indført visse nødvendige reformer. I året 587 før Kristi fødsel, og medens kong Zedekias regerede, blev Judas folks ondskab omsider årsag til Jerusalems ødelæggelse, og folket blev taget til fange af babylonerne.

NB: 1. og 2. Krønikebög er først og fremmest en parallel til den historie, der fortælles i 2. Samuelsbog og 1. og 2. Kongebog, men de indeholder også noget stof, som ikke findes heri.

Det ottende afsnit af Mose uddeling begyndte med, at Judas menneskemængder blev flyttet nordpå til Babylon eller med Judas eksil. Optegnelserne om denne periode lader dog meget tilbage at ønske. Kun gennem profeterne Ezekiel og Daniel, og senere gennem Dronning Esther, får vi et indblik i deres liv i trældom.

Senere blev Juda en vasalstat under Persien, da babylonerne måtte opgive deres verdensherredømme. Kong Kyrus af Persien udstedte en befaling om, at Juda skulle vende tilbage til det forjættede land, og dette er optakten til det sidse afsnit i Det gamle Testamentes historie. Historieskriveren til Ezras Bog, samt til Nehemias Bog, han, som blev udnævnt til guvernør for folket, fortæller om vanskelighederne med at genopbygge landet.

Støttet af profeterne Haggai og Zakarias genopbyggede nationen først templet og fortsatte så med at genopbygge Jerusalem og landet som sådan. Det er det sidste århundrede, vi kan følge Judas folk i Det gamle Testamente, og beretningen slutter med den sidste profet Malakias' advarsler. Hans formaninger var et ekko af det budskab, som tidligere profeter havde bragt til deres forfædre. Men frafaldet tyngede Judas folk, indtil Messias kom.

Mose uddeling strakte sig næsten over tusind år. Grunden til, at uddelingen blev kaldt ved Mose navn, er, at den åbenbarede pagt og Guds lov for dette folk var Moseloven — „tugtemesteren" med de ordinanser, der skulle bringe Israel til Kristus. Men deres oprør mod Herren forhindrede dem i at høste velsignelser af denne lov. Deres oplevelser og profeternes åbenbarede budskaber forbliver et vidnesbyrd om, hvor vigtigt det er at have sande og retfærdige principper.

Om Det gamle Testamentes betydning skrev Nephi, som det blev ham åbenbaret i et syn: „Bogen ... er en beretning om jøderne og indeholder Herrens pagter, som han har gjort med Israels hus; og den indeholder også mange af de hellige profeters forudsigelser; og det er en beretning, der ligner den, som er graveret på messingpladerne med undtagelse af, at der ikke er så mange; ikke desto mindre indeholder de Herrens pagter, som han har gjort med Israels hus, hvorfor de er af **stor værdi** ..." (1. Ne. 13:23. Fremhævelsen tilføjet) ○

BOG for BOG

fra 2. Mosebog til Malakias

ואלה שמות

Anden Mosebog er en beretning om Israels børn som slaver i Egypten, deres udfrielse fra Egypten og deres rejse til Sinai. Noget af det, der skete under deres 18-måneders ophold der, er også nedskrevet. Love, ordinanser og præstedømmet åbenbares af Jehova, og den transportable helligdom — eller tabernaklet — bygges.

Tredje Mosebog indeholder de retslige koder (både de religiøse og de borgerlige), præstedømme-ordinanser, ritualer og instrukser til Israels børn. Oprettelsen af Moselovens offersystem og fester forklares også i denne bog.

Fjerde Mosebog er den eneste beretning om Israels børns rejse fra Sinai til Kanaan. Den foreskriver deres forberedelse og organisering af rejser og beskriver detaljeret deres rejse til det forjættede land. Oprøret ved Kanaans grænser resulterer i det 40 år lange ophold i ørkenen. Begivenheder i forbindelse med denne oplevelse omtales kun i korthed. Beretningen slutter med Israels endelige ankomst til Jordan-floden, klar til at drage ind i det forjættede land.

Femte Mosebog giver nogle vink om „den anden lov" og indeholder Moses' sidste taler til folket. Optegnelsen beretter også noget af de foregående 40 års historie; gentager mange af lovene, budene, festerne og ordinanserne og indeholder profetiske udtalelser vedrørende Israels fremtidige skæbne.

Josuabogen fortæller om erobringen af Kanaan, selv om ikke hele territoriet sikres israelitterne i denne periode. Den fortsætter med delingen af det forjættede land til arv for hver af stammerne og slutter med Josuas sidste instrukser og formaninger til folket.

Dommerbogen indeholder de få historiske begivenheder fra tidspunktet for Josuas død til Samuels fødsel, med undtagelse af Ruts Bog, der falder i samme tidsperiode. I denne periode er Israel ganske afgjort nær ved frafald.

Ruts Bog omfatter et vidnesbyrd om en moabitisk kvindes omvendelse, der finder sted i dommernes periode.

Første Samuelsbog begynder med Samuels fødsel og beretter om denne profets virken blandt Israels børn. Udvælgelsen af Israels første konge, Saul, og nogle af begivenhederne i hans liv, heri indbefattet hans oplevelser med den unge David, indtil Sauls død, findes også i denne bog.

Anden Samuelsbog handler om Davids regering som konge indtil hans død. Nogle af beretningerne om Israels profeters virken (Samuel, Natan, Gad) findes også i denne historiske bog.

Salmernes Bog blev delvis skrevet af David; nogle af dem blev samlet af ham eller en anden. Mange af Salmerne hører til Davids regering eller historiske periode.

Første Kongebog beretter om kong Davids død og fortsætter med Salomo, hans søns regering. Under Salomos regering blev Herrens tempel bygget og indviet. Efter hans død resulterede splid mellem stammerne og deres ledere i rigets deling i to adskilte nationer: Israel og Juda. Beretningen fortsætter med afvekslende og en delvis afbrudt beretning om begge rigers konger. Talrige

profeter nævnes, men Elia skænkes særlig opmærksomhed. Bogen slutter midt i kong Akabs families regering over Israels rige.

Ordsprogenes bog tilskrives for størstedelen Salomo, skønt andre forfattere omtales i selve samlingen. Den betragtes almindeligvis som „visdomslitteratur," mere praktisk og erfaringsmæssig end egentlig åbenbaring.

Anden Kongebog fortsætter med udtog af begivenhederne i de delte riger indtil Israels rige eller de nordlige stammer faldt i assyrernes hænder. Den går derefter videre til babylonerne indtog Jerusalem og Juda rige. Kun få af denne periodes profeter er nævnt i denne historiske beretning, kendt er navnlig Elia og Elisa.

NB! Følgende bøger i Det gamle Testamente: Joels Bog, Jonas' Bog, Amos' Bog, Hoseas' Bog, Esajas' Bog, Mikas Bog, Nahums Bog, Zefanias' Bog, Habakkuks Bog, Obadias Bog og Jeremias' Bog er optegnelser om profeter, som levede og virkede blandt Israels børn og Judas børn fra 850 f. Kr. til 587 f. Kr. De indeholder hovedsagelig den profets profetier og lærdomme, som de har navn efter. Mange beskriver en del af profetens arbejde, og nogle indbefatter både historie og beretninger.

Første og *Anden Krønikebog* er en kort historie om Israels folk fra skabelsen ned til Judas tilbagevenden fra fangenskabet. Dele af optegnelsen er genealogisk eller oversigtmæssigt i sin form; resten er parallel med eller supplement til beretningerne i 2. Samuelsbog og 1. og 2. Kongernes Bog.

NB! På den tid, da Nebukadnezars første erobring af Jerusalem fandt sted (597 f. Kr.), sendte han den daværende regerende konge af Juda, Jojakin, og mange tusinde af Judas indbyggere i eksil. (2. Kong. 24:10-16) Blandt fangerne var Ezekiel og muligvis Daniel, som begge var betydningsfulde ledere under fangenskabet og eksilet i Babylon.

Ezekiels Bog indeholder de skrivelser (profetier) fra Ezekiel, som hovedsagelig blev givet mellem babylonernes første erobring af Jerusalem og Jerusalems fald i 587 f. Kr. Den beretter også om nogle af aktiviteterne blandt de folk, der dengang levede i eksil.

Daniels Bog er en fortælling om forskellige hændelser i Daniels og hans medbrødres liv. Den indeholder også nogle af hans profetier.

Esters Bog antages almindeligvis som en historie, der fandt sted i Persien i den sidste del af Judas eksil, eller muligvis endda efter, at mange var vendt tilbage til Jerusalem.

Ezras Bog er beretningen om Judas folks tilbagevenden fra eksil ifølge et dekret fra Kyros. Templet blev genopbygget og Ezra bemyndiget til at organisere og hjælpe sit folk.

Nehemias' Bog er en fortsættelse af beretningen i Ezra. Nehemias får til opgave at lede genopbygningen af Jerusalems mure, og projektet blev gjort færdigt. Han fastsatte også en serie reformer blandt folket.

Haggaj og Zakarias hjalp Ezra i den tid, da templet blev genopbygget. Deres bøger er en kombination af historie, lærdomme og profeti.

Malakias' Bog indeholder nogle af denne profets skrivelser; han levede i tiden efter Nehemias. Han er den sidste profet, der arbejdede imod det truende frafald og som profeterede blandt Judas folk.

מלאכי

Det skrevne ords opståen

AF HUGH NIBLEY

II. del

(De templer, som dr. Nibley henviser til i denne artikel, er ikke Herrens templer men hedenske templer. Dr. Nibley påviser simpelt hen, at alle oldtidens folks traditioner viser, at skrivekunsten var en gave fra Himmelen. F. eks. havde egypternes traditioner vedrørende nedskrivning deres grundlag i sandhed, selv om de dyrkede falske guder, for Adam og andre skrev under inspirationens ånd.) (Se Moses 6:5-8)

Skriveteknikken har gjort det muligt at opbygge verdensriger, for kun det skrevne dokument kunne få bugt med afstandsbegrænsningerne og føre en regents ord og myndighed ud af hans synsvinkel til hinsides bjergene. Tiden sletter tingene ud af erindringen, men nedskrivning bevarede herskerens befalede ord og dom i ubegrænset tid. (A. Moret: *Histore de l'Orient* (Pans: Presses Universitaries, 1944, I, 96 ff) Kongen beskriver sig selv som mellemmand og skriver for guden i himlen, medens han regerer sit rige. (Pyramid Texts, nr. 309-490)

I Egypten var Faro kun bemyndiget til at regere, når „Mesteren over de guddommelige bøgers hus" havde indskrevet Faraos kongelige navne „på de egentlige optegnelser, der var deponeret i de himmelske arkiver". (A. Moret: *Rouauté Pharaonique,* side 102. Paris 1902) Arkiverne kendtes i Egypten som „Livets Hus", (snarere et sted, hvor man bevarede og oplagrede, end et „hjem") der husede de skrifter, hvorpå alle tings liv afhang. (W. Barta i *Zeitschrift der egyptischen Sprache* 97, side 7. 1971)

Når som helst den himmelske bog omtales, fremstår den himmelske skriver som konge, præst og mellemmand, i de tidlige jødiske og kristne såvel som i ældre traditioner. (H. Zimmern: *Keilinschriften und das Alte Testament* side 405. Berlin 1903) Farao er først og fremmest „den, som ved besked, idet han er i besiddelse af den guddommelige bog". (Pyramid Tests nr. 167 d)

Ligesom den egyptiske gud, Thoth, skriver profeten og skriveren, den babylonske gud, Nabu, alting ned på skæbnens „uforanderlige tavler", ud fra hvilke alt, hvad der sker på jorden, bestemmes. (B. Meissener: *Babylonien og Assyrien,* II, 125. 1927) Alting blev skrevet ned for at koordinere jordiske begivenheder med himmelske begivenheder.

Man rådførte sig med bøgerne ved enhver lejlighed: „Efterlign dine fædre, som er gået forud for dig ... Se, deres ord er nedskrevet i hånden. Luk dem op, læs og gør som der står." (A. Gardiner i *Journal of Egyptian Archaelogy* 1, side 25. 1914) Interessant er det, at de vigtigste af alle skrifter var genealogiske optegnelser, og „ ... ,Livets Hus' var hverken mere eller mindre end de genealogiske arkiver. Gardiner sluttede heraf, at selve den store pyramide blev bygget for at rumme de kongelige, genealogiske optegnelser. (A. Gardiner i *Jea* 11:4)

„Livets Hus", hvor bøgerne blev afskrevet og studeret, havde lige fra de tidligste tider stor lighed med universitetet (S. Schott i *„Nachwort" to Sethe's Vom Bilde zum Buchstaben* side 71, 1964), for det var der, alle de lærde fik deres spørgsmål besvaret. (A. Gardiner i *Jea* 24:158, of. 174 f)

„Livets Hus" var altid en del af templet, og bøgerne indeholder den tidligste poesi ... Musernes opgave ved templet (de var tjenstgørende ved den egyptiske tempelgudstjeneste og messede på vers) var at synge skabelsessangen sammen med morgenstjernerne. (W. Otto: *Die Musen*. Darmstadt Wissenschaftliche Buchgesellschaft, 1961) Naturligvis blev salmen sunget til musik, og visse videnskabsmænd påstår, at den første håndskrift stammer fra musikkens tegnsystem. (Ifølge F. M. Heichetheim i *Epigra*phica, An. XII, 1-4, siderne 111-115. 1950) Salmen blev sunget, mens man stod i en hellig kreds eller et kor, så digtekunsten, musikken og dansen kom faktisk til verden gennem templet.

Skabelseshymnen var en del af et stort skuespil, som hvert år blev opført ved templet. Den skildrede menneskets fald og forløsning gennem rituelle, atletiske konkurrencer. Sejrherren i konkurrencen var præstekongen selv, og hans kroning og bryllup fandt sted ved denne anledning, hvilket gjorde denne til kilden til og centret for *regeringen.*

Eftersom det var forventet, at hele folket var til stede ved begivenheden, fandt der ivrig byttehandel sted mellem de fjerne områder. Det var nødvendigt at veksle forskellige former for rigdom til acceptable ofre til templet, hvilket førte til *bank- og vekselerer- virksomhed.*

Da templet oprindeligt var et observatorium, og alle ting havde forbindelse med kalenderen og stjernerne, udfoldedes *matematikken* og *astro-*

nomien blev en muse, d. v. s. en respekteret videnskab. *Historie* var en anden muse, for ritualerne var beregnet for de døde såvel som for de levende, og produktionen af mindesmærker for de afdøde, store skikkelser satte skub i portræt- billedhugger- og maler- kunsten. Da tegningen og målene af templet var så overmåde vigtige, fordi bygningen var en model af universet, var templets *arkitektur* af største interesse. Og da al jord blev udmålt og fordelt med templet som det centrale punkt, var *geometri* nødvendig: „I begyndelsen lovede den eneste gud, Horus, en egyptisk gud, der blev identificeret med Farao, at han skulle arve Egypten, hvilket blev skrevet i bøgerne efter ordre fra alles herre ... ved opdeling af landene blev det erklæret skriftligt." (S. Schott: *Sieg über Seth* side 16)

De skrifter, der blev fremstillet og kopieret i „Livets Hus", blev også omtalt der, og gav anledning til *filosofi,* men de vedrørte hovedsagelig *læren om verdensaltet* samt *naturvidenskab.* Kort sagt: Der findes ikke noget studieområde i vor civilisation, som ikke har sin oprindelse i templet, takket være det skrevne ords magt.

Skrivekunstens virkelige oprindelse må imidlertid forblive — som Siegfried Schott påpeger — et spørgsmål, der kan overvejes langt ind i fremtiden, måske altid. (S. Schott i *Untersuchungen zur Geschichte und Altertumskunde,* bind XII; Hildesheim: *G. Olms,* side 83, 1964) Trods det, bør det faktum, at alle videnskabsmændene kun kan gætte, ikke afskrække os, for det er kun gennem gætteri og diskussion, enhver videnskab gør fremskridt.

Og det er her, vi kommer ind — uden undskyldninger, eftersom alting er temmelig usikkert, og der er meget et sige, som endnu ikke er blevet sagt. Da det er mangel på beviser, der bringer videnskaben til det dødepunkt, hvor de ikke ved, hvor de skal vende sig hen, skulle man tro, at disse mænd ville forsøge at overveje hvert bevis og ikke kun lige det, som kan indbefattes i den naturvidenskabelige kategori. Når alle andre veje er blokeret, vil det være en god ide at efterprøve nogle af dem, man hidtil har ignoreret, og stille nogle af de spørgsmål, der endnu ikke er blevet stillet. Her er nogle af dem:

1. Hvorledes kan man gøre rede for de store kløfter i udviklingsoptegnelsen? Hvor er de eksempler, der viser overgangen fra billedskrivning til anvendelse af alfabetet?

2. Hvad med hieroglyffernes pludselige tilsynekomst og det følgende semitiske alfabet — begge var fuldkommen udviklet? Eftersom disse indrømmes at være menneskelige opfindelser, geniets værk, hvordan kan man så mene, at skrivekunsten udvikledes gradvis og tilfældigt over en lang periode? især når der ikke findes noget bevis for en sådan udvikling.

3. De ældste håndskrifter fremkommer side om side med de ældste legender om skrivekunsten. Skulle man så ikke synes, at en normalt nysgerrig videnskabsmand i det mindste ville foreslå at man omtalte disse legender? Ingen videnskabsmand påstår, at den græske legende, som tilskriver fønikierne alfabetets oprindelse, har vist sig at være usand. Hvorfor så ikke undersøge andre legender lige så alvorligt, i hvert fald indtil noget bedre viser sig?

4. Hvordan kan det være, at folk fra oldtiden er enige om at skrivekunsten — alfabetet indbefattet — har en himmelsk oprindelse?

5. Hvorfor findes de tidligste, skrevne dokumenter altid i templer? Hvorfor handler de altid om religiøse emner?

6. Hvorfor er læsning og skrivning altid forbundet med tolkning af Himmelens vilje?

7. Sethe skriver: „Der er i selve skrivekunstens natur noget forunderligt og hemmelighedsfuldt, som til alle tider har udøvet en mægtig tiltrækning på tænksomme sind." Men hvorfor påstår han så, at det første virkeligt nedskrevene var et produkt af en ubevidst, ligeglad, „automatisk proces," og at det „kun kunne have indeholdt trivielle emner"? Kunne virkelig noget så „forunderligt og hemmelighedsfuldt" være blevet opfundet på en triviel måde i trivielle hensigter?

8. Troen på det skrevne symbols overnaturlige magt er lige så gammel som tegningerne af pile; hvorledes kan man fatte arten af det allerførste skrevne uden at tage den mirakuløse eller magiske magt i betragtning, som den udøvede over mennesker og dyr? (Udførligt omtalt af os i *„Pilen, Jægeren og Staten",* i *Western Political Quarterly* 2, siderne 329-39, 1943. Og i *Improvement Era* 56, siderne 90-91, 123-127, 150-152, 191-195, 266 t)

9. De første håndskrifter fremkommer fuldt udviklede med grundlæggelsen af Egyptens første dynasti og i en form, der er alt for godt udviklet og konsekvent til, at den skulle have udviklet sig sådan, som Schott mener. Hvilken betydning har skriften haft som „kongens hemmelighed", det uundværlige redskab for regering og myndighed?

10. Hvorfor er det skrevne altid en hemmelighed, en kundskab, der bevares inden for en lille gruppe, et kongeligt og præsteligt monopol? „Det helt forunderlige ved det, som er nedskrevet, den forbavsende tankestimuleringsevne, tanke-bevarelse, og tanke-overføring ... har ingen interesse for den manuelle. Forretningsoptegnelser, private breve, skolestile osv., blev med mellemrum ødelagt af kontorister og købmænd, for hvem evig bevarelse og ubegrænset videreførelse intet betyder." (Citat fra *Improvement Era* 58; siderne 307-308, maj 1955) Hvorfor skal så kontorister og købmænd have æren for at have opfundet skrivekunsten?

Disse ti spørgsmål skulle være nok til at retfærdiggøre vore egne overvejelser. De, som påstår, at egypterne ikke havde noget virkeligt alfabet, fordi de også anvender billeder i deres skrivekunst, synes at ignorere den kendsgerning, at egypterne kunne undvære billeder, hvis de ville, og det gjorde de somme tider. For en egypter, som talte sproget, ville de alfabetiske tegn

være nok, ligesom de samme konsonanttegn uden vokaler var helt tilstrækkeligt til at det semitiske sprog kunne læses. Hvis man indrømmer, at nogle af de andre tegn er nødvendige, hvorfor er så den vanskelige billedskrivning og stavelsesskrivning ikke anvendt i en skøn forening i talsystemet og det formålstjenlige alfabet?
Jeg vil antage, at de, som anvendte hieroglyfferne (hellige graveringer), ikke blot havde deres eget folk i tankerne, men også andre. Tag for eksempel de mange tidlige gravmonumenter, som bevidst henvender sig til fjerne endnu ufødte slægter. Uden billedskriften kunne enhver lærd, egyptisk skriver stadig have læst teksten. Men i vor tid kunne vi aldrig have forstået egyptisk uden disse billeder. Hvis den egyptiske skrivekunst på grund af sin dybtgående natur er helt enestående, så var hensigten med den måske også enestående, nemlig den at kunne meddele sig langt ud over andre sprog. Der findes mange beviser til støtte for denne teori, vi har blot ikke plads til dem her. Måske forsynede egypterne os med vilje med mere end der dengang var tilstrækkeligt for at sikre sig, at budskabet i den sidste ende ville blive forstået.
Med hensyn til det semitiske alfabet og det, der er taget fra det egyptiske og anvendt over hele den vestlige verden, er det mest vidunderlige ved det dette, at det ser ud til at være opfundet eller udtænkt med det eneste formål at nedskrive skrifterne — vore skrifter. Sethe antyder, at Moses udmærket godt kan være den, der har opfundet alfabetet. Han citerer en jødisk forfatter, Eupolemos, til støtte for sin tanke, og derfor forekommer det mig fair at påpege, at den jødiske traditions overvældende autoritet ikke foretrækker Moses men Abraham som alfabetets opfinder, selv om nogle siger, at han arvede det fra Enok.
I de senere år er flere nye alfabeter blevet opdaget i det nære Østen; de daterer sig til 2000-1500 f. Kr., og de er allesammen „tydeligt enkelte personers opfindelser". (A. Jirku i *Zeitschrift der Deutschen Morgenländischen Gesellschaft* 100:520)
Nuvel, hvorfor ikke? Når man nu engang ved, det kan lade sig gøre, så er man fri til at opfinde sit eget alfabet. Der er moderne eksempler på anvendelige alfabeter, der er blevet opfundet. Men det der ud til, at det kanaanitiske alfabet er det alderældste, og som sådan er det „et vidne om Torahens gamle oprindelse." (H. Tur-Sinai i *Jewish Quarterly Review* 41:296)
Nogle tror, det er lige så gammelt eller måske endda ældre end selve hieroglyfferne. (Se P. Mordeit i *Jewish Quarterly Review* 2:575)
Selv med den mest forsigtige bedømmelse af situationen er det sikkert at skrifterne ikke må betragtes med ligegyldighed. Når videnskabsmænd, der praler med deres frihed fra enhver religiøs forpligtelse, alvorligt spekulerer over det skrevne ords oprindelse, ikke blot i de hellige skrifter, men især i vore egne skrifter, er det kun rigtigt af os at vie dem vor opmærksomhed. Hvem som helst, der læser standardværkerne i dag, har for sig Guds ord til menneskene fta begyndelsen. Skrifterne er den nærmeste adgang og den bedste løsning, der endnu er opdaget, på det skrevne ords fremkomst. ○

Den danske Stjerne bliver dyrere.
Det første Præsidentskab har meddelt at på grund af øgede omkostninger er man desværre nødt til at forhøje abonnementspriserne pr. 1. September.
Stjernen vil herefter koste:

enkeltnr.	Kr.	4.00
6 numre	Kr.	20.00
12 numre	Kr.	39.00

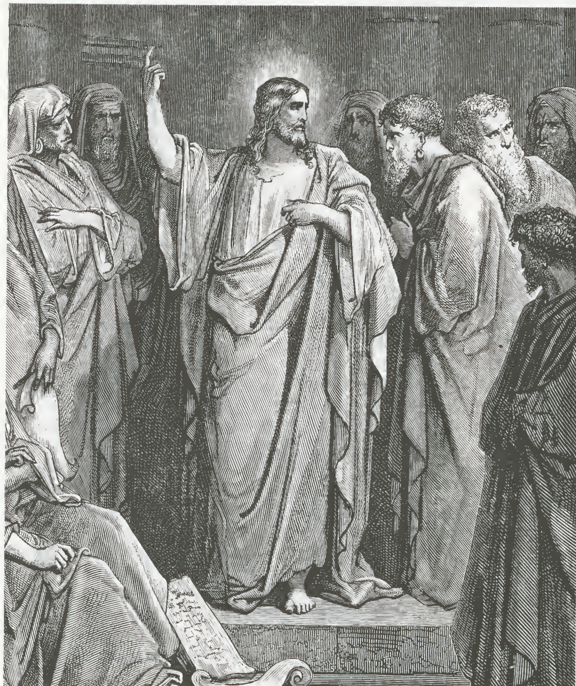
SPØRGSMÅL ? OG SVAR

Hvilke bøger fra Det gamle Testamente citerer Frelseren mest?

SVAR RICHARD LLOYD ANDERSON:

Jesus havde en fantastisk evne til både at bruge Det gamle Testamente og til at bryde med det, sådan som han for eksempel gjorde det i Bjergprædikenen. Han talte som en, „der har myndighed, og ikke som deres skriftkloge" (Matt 7:29); han erklærede dog, at han ikke var kommet „for at nedbryde loven eller profeterne." (Matt 5:17)

Jesu studium af Det gamle Testamente begyndte, da han var omkring 5 år gammel. Da han var 12, var han i stand til at drøfte skriften med de jødiske lærde, og som voksen gennemsyredes hans budskaber med citater og fortilfælde fra Det gamle Testamente. Vore korte evangelier indeholder sådan noget som 75 skriftcitater fra. Det gamle Testamente, hvad der viser hans respekt for disse jødiske bøgers budskab og myndighed. Han kendte dem ud og ind, og han anvendte de fleste af dem.

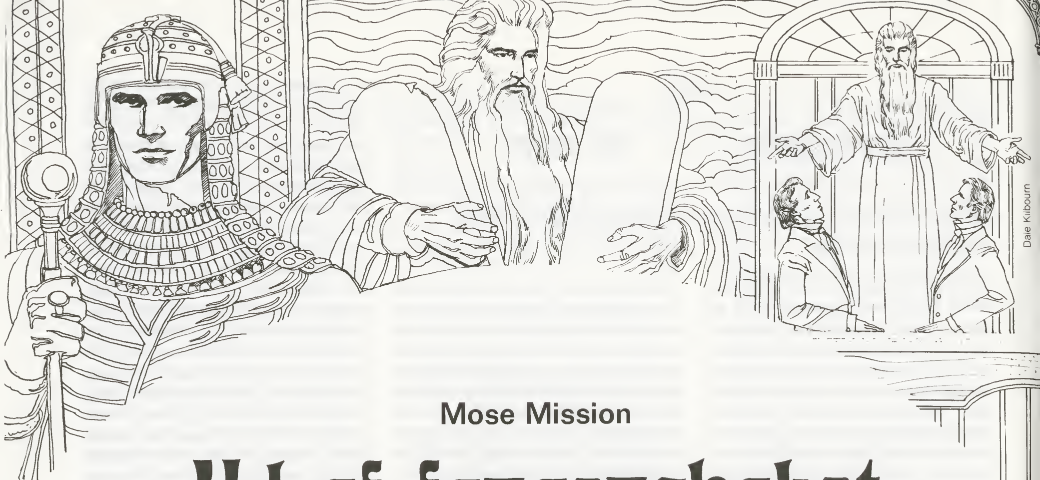

Som man kunne vente det, citerede han oftest fra de 5 mosebøger, Eftersom disse første 5 bøger indeholdt loven, kunne de fleste spørgsmål bedst afgøres udfra dem, og cirka en fjerdedel af Jesu citater fra Det gamle Testamente stammer herfra. Næsten lige så ofte citerer han fra Salmerne, idet han tydeligt finder stor personlig trøst og profetisk oplysning i denne litteratursamling. Af profeterne er det Esajas, han citerer mest; Esajas citeres direkte mere end et dusin gange. Ligesom mange af salmerne tiltrak Esajas' profetiske budskab også Herren. Mens han var her på jorden, brugte han Esajas' ord på sig selv og erklærede dem for opfyldt (Luk 4:21). Efter sin opstandelse fortsatte han med at forklare sig: „idet han gik ud fra Moses og alle profeterne, udlagde han for dem, hvad der i alle skrifterne handlede om ham." (Luk 24:27)

I historien findes der paraleller til den betydning, som Jesus tillagde de 5 mosebøger, salmerne og Esajas. Fundet af dødehavsrullerne har vist os, at netop disse dele af Det gamle Testamente har været særlig brugte, hvis man kan dømme udfra antallet af manuskripter fra netop disse bøger, som fandtes bevarede i Qumran. Sådanne oplysninger er særlig interessante for de sidste dages hellige, som ved, at Mormons Bog citerer Esajas mere end nogen anden profet, og at Frelseren har understreget, at „Esajas' ord er storladne" (3. Ne. 23:1)

Næsten en trediedel af Jesu citater stammer fra Daniel og de mindre profeter. Han udvalgte forudsigelser om Messias, om personlig retfærd, frafald, genoprettelse og dommen i de sidste dage. De, som følger Frelseren vil også finde de ting i Det gamle Testamente, som han fandt: inspiration, belæring og profetisk vejledning.

Richard Lloyd Anderson, lærer i historie og oldskrifter ved Brigham Young Universitetet.

Mose Mission

Ud af fangenskabet

AF SIDNEY B. SPERRY

Moses er en af de mest fremragende mænd, der nogensinde har levet på denne jord. De gamle hebræere hædrede ham som en af deres mægtigste profeter og åbenbarere. Også de sidste dages hellige indser med god grund vigtigheden af Mose gerning.

Moses og hans bror Aron blev født af retfærdige forældre. Deres far og mor, Amran og Jochebed var efterkommere af Levi, Jakobs tredie søn. (2. Mos. 6:16, 18, 20) Altså var Moses og Aron levitter. Det var jo længe især medlemmer af denne stamme, Herren valgte til at virke som præster. (Se 4. Mos. 8:5-26)

Levis stamme var kendt som præstestammen, den stamme blandt hebræerne, som ledelsen i de fleste religiøse spørgsmål tilfaldt. Moses' liv kan inddeles i tre perioder, der hver varer omkring fyrre år: (1) den egyptiske periode, (2) ødemarksperioden, eller den åndelige forberedelsesperiode og (3) tiden, hvor han var Israels leder og lovgiver.

Begivenhederne i den egyptiske periode er kort sammenfattet i de første 15 vers af andet kapitel i 2. Mosebog, hvor Moses fortæller om sin fødsel, om hvordan Faraos datter fandt ham og adopterede ham, og hvorledes han slog den egyptiske opsynsmand ihjel.

Desværre fortæller han intet om sine oplevelser som medlem af inderkredsen omkring det egyptiske hof. Sandsynligvis var han bekendt med det bedste i egyptisk uddannelse og datidens diplomatiske fremgangsmåder. Og hvis vi ellers kan stole på, hvad den jødiske historiker Josephus skriver, så undlod egypterne ikke at gøre brug af Moses store lederskabsevner i denne tidlige periode i hans liv.

Giftede Moses sig, før han flygtede fra Egypten til Midian? Dette er et interessant spørgsmål, som sandsynligvis bør besvares med et ja. For det første blev det regnet for en ung mands ganske særlige forpligtelse at gifte sig; hvis man ikke giftede sig, var man medskyldig i mord på den menneskelige race. For det andet får vi at vide, at „Mirjam og Aron tog til orde mod Moses i anledning af den kusjitiske kvinde, han havde ægtet — han havde nemlig ægtet en kusjitisk kvinde — " (4. Mos. 12:1) Det er sandsynligt, at dette ægteskab blev indgået, medens Moses levede ved det egyptiske hof.

For at undgå Faraos vrede blev det nødvendigt for Moses at flygte da han havde slået en egyptisk opsynsmand ihjel. (2. Mos. 2:11-12) Han tog sydøstpå til Midjans græsningsland, i nærheden af den sydlige del af det, der nu kaldes Aqubabugten (2. Mos. 2:15) Det var her, den fremtidige lovgiver påbegyndte sin åndelige forberedelse til at befri sit folk.

Moses' retfærdighedssans illustreres udfra historien om, hvordan han, da han sidder ved en brønd, ser Midians syv døtre komme for at give deres fars dyreflokke vand. Hyrderne jog dem bort, „men Moses stod op og hjalp dem og vandede deres småkvæg." (2. Mos. 2:17) Den hjælp, Moses her ydede søstrene, førte til, at han kom til at høre med til Jetros, Midians præsts hus. (2. Mos.

2:18-22) Her giftede han sig med Jetros datter, Zippora, som fødte ham to sønner, Gersom og Eleazar. Moses blev hyrde for Jetros flok, hvilket nødvendiggjorde, at han drog meget om i ødemarken for at finde græsning til dyrene.

Jetro skulle få stor betydning i Moses' liv og virke. Det gamle Teatamente kalder ham „Midjans præst", men de moderne åbenbaringer, vi har fået gennem Joseph Smit, kaster fornyet lys over Jetros præstedømme. Ifølge Lære og Pagter, afsnit 84, modtog Moses „det hellige præstedømme ... under Jetro, sin svigerfars hænder." (L. & P. 84:6) Det vil være meget rimeligt at antage, at Jetro var højpræst og præsiderede over en gren af kirken i Midjan. (Se 2. Mos. 18:1, den inspirerede version)

Det er interessant at lægge mærke til, at Jetros præstedømme kan følges tilbage til Melkisedek gennem Kaleb og Elihu, og derfra tilbage til Adam (L. & P. 84:7-16) Den kendsgerning, at han bar Det melkisedekske Præstedømme, må nødvendigvis pege på, at der fandtes en gren af Jesu Kristi Kirke i Midjan. Dette er ganske forbavsende, eftersom der på dette sted i Det gamle Testamente ikke står noget om en kirke. Men takket være Joseph Smith kan vi tillade os at antage, at Jetro var i besiddelse af skrifterne og lærte Moses evangeliet, da denne blev medlem af hans husstand.

Vor påstand om at Moses blev medlem af Jesu Kristi Kirke kan måske virke som en kættersk tankegang, på folk der ikke er medlemmer af vor tro, men det er ganske logisk for dem, der kender evangeliet. Dette åbner imidlertid for nogle helt nye aspekter. Hvem bragte evangeliet til Midjan, og hvornår skete det? Hvordan blev der oprettet en kirke der? Hvad skete der med kirken i Midjan og andre steder, da Moses førte israelitterne ud af trældom og ud i ørkenen? Hvorledes præsiderede Moses over hele kirken (vi antager her, at den havde grene andre steder end i Midjan), i den tid, hvor folket vandrede rundt i ørkenen?

Når I vurderer disse spørgsmål, husk så på, at Melkisedek præsiderede over kirken på Abrahams tid og modtog tiende fra ham. (Se 1. Mos. 14:20) Mormons Bog (1. Nep. 17:35) tyder på, at evangeliet kan være blevet prædiket i Palæstina, og at de fleste fornægtede det. Det er derfor sandsynligt, at der har været missionærer, som det er lykkedes at oprette grene andre steder end den, som Moses fandt i Midjan.

Den åndelige undervisning, som Jetro gav Moses, må have været meget omfattende. Til sidst var Moses kommet så langt, at Herren selv underviste ham og fortalte ham, hvilken mission, han havde. Moses førte sikkert flokke vestpå i ødemarken, „til Guds bjerg Horeb." (2. Mos. 3:1) Her viste Herren sig for Moses fra den brændende tornebusk og bød ham drage til Egypten og berede sit folk på, at det skulle befries af fangenskabet.

Snart efter oplevelsen med den brændende tornebusk, lod Herren Moses føre op på „et overordentligt højt bjerg" og talte med ham „ansigt til ansigt." (Moses 1:1-2) Moses oplevede noget enestående på bjerget og vi må på ingen måde overse betydningen deraf.

At det er muligt for et menneske at tale med Gud ansigt til ansigt er godtgjort ikke alene af Moses, men også af andre, for eksempel Jareds bror. (Se Ether 3:6-28) Disse mænd må have været gjort af noget ganske særligt stof rent åndeligt, for at Herren kunne tale med dem ansigt til ansigt. Ikke alene stod Herren selv overfor Moses, men han kaldte ham også „min søn" (Moses 1:4) og viste ham noget af sine hænders gerning (Moses 1:4-5), han sagde også til Moses, at han var i hans „Enbårnes lignelse, og min Enbårne er og skal være Frelseren ... " (Moses 1:6) Herren viste Moses verden og „alle menneskenes børn, som er og blev skabt ... " Det er ikke så mærkeligt at „han forbavsedes" (Moses 1:8)

Så drog Herren sin herlighed bort fra Moses en tid, og den store lovgiver faldt til jorden i et anfald af svaghed. Moses erkendte menneskets ubetydelighed i forhold til Gud, og han skriver, at han ikke så Gud med sine naturlige øjne, men med sine åndelige øjne. Ellers ville han have visnet bort og døet i Guds nærhed.

Dernæst blev Moses konfronteret med Satan personligt; denne ville have Moses til at tilbede sig. Men Moses genkendte ham som Lucifer og bød ham vige fra sig i den Enbårnes navn. (Moses 1:12-22)

Da Gud igen vendte sin herlighed mod Moses, sagde Herren til Moses, at han ville gøre ham stærkere end mange vande og at han skulle befri Israel fra trældom. (Moses 1:25-26) Moses fik derefter, ved Guds Ånd, tilladelse til at se jorden og alle dens indbyggere. (Moses 1:28-29) Dette interesserede Moses såre, og han bad Herren forklare sig, hvad han så. Han fik at vide, at Herren havde skabt verdener uden tal gennem sin Enbårne Søn, men Herren forklarede kun ting angående denne verden og dens indbyggere.

I et meget betydningsfuldt vers fik Moses nu forklaret, hvad der var formålet med Guds værk:

„Thi se, dette er min gerning og herlighed ... at tilvejebringe udødelighed og evigt liv for mennesket." (Moses 1:39)

Dette vers forklarer, måske mere dybtgående end noget andet, Herrens kærlighed til sine børn.

Som svar på Moses' spørgsmål (Moses 1:36), forklarede Herren visse spørgsmål angående denne jord og dens indbyggere. (Moses 1:40-41) Og han fik befaling om at nedskrive de ting, som Herren sagde.

Den tredie periode i Moses' liv gjaldt hans arbejde som Israels leder og lovgiver. Styrket og beredt, gennem sine store religiøse oplevelser i Midjan, sagde Moses nu farvel til Jetro og begav sig sammen med sin hustru og sine sønner tilbage til Egypten, sådan som Herren havde befalet det. På vejen mødtes han med Aron, som Herren havde påbudt. Moses fortalte Aron, der nu var hans tals-

mand, hvad Herren havde sagt til ham. Da de var ankommet til Egypten, samlede Moses og Aron Israels ældster og fortalte dem om Herrens budskab angående folket. Deres ord bevægede i den grad folket, at de bøjede deres hoveder og tilbad Gud. (Se 2. Mos. 4:10-31)
De store mirakler, som Moses og Aron udførte for at tvinge Farao til at frigive Israel, er så velkendte, at der ikke er nogen grund til at gengive dem her. Men selv da Farao, efter at alle egypternes førstefødte var døde, gav sit samtykke til, at Israel tog afsted med deres dyreflokke (2. Mos. 12:30-33), var de endnu ikke frie. Det skete først, da den egyptiske hær var blevet udslettet i Det røde Hav. Vi læser, at da „troede (israelitterne) på Herren og på hans tjener Moses." (2. Mos. 14:31)
Da de først var kommet ud i ødemarken, blev det klart for Moses, at israelitterne havde åndelig undervisning behov. De var blevet påvirket så længe af egypterne og hedenske traditioner, at de var blevet ødelagte. (Historien om guldkalven står beskrevet i 2. Mos. 32:2-9) Herren befalede Moses at at sige følgende til folket:
„Hvis I nu vil lyde min røst og holde min pagt, så skal I være min ejendom blandt alle folkene, thi mig hører hele jorden til, og I skal blive mig et kongerige af præster og et helligt folk!" (2. Mos. 19:5-6)
Israelitterne blev undervist i religionens grundprincipper, da de fik de ti bud og andre belæringer. Nogle af dem sluttede sig uden tvivl til kirken, men det står også klart, at der var mange, der ikke gjorde det, eller som ikke blev anset for værdige. (1. Kor. 10:1-8; L. & P. 84:24) Med tiden afslørede Moses endog evangeliets højeste ordinanser, i hvert fald til nogle.
Hvis hele Israel havde sluttet sig til kirken, sådan som Moses ønskede det, så ville hele verdens historie måske have været anderledes, men desværre „forhærdede (de) deres hjerter." (L. & P. 84:24) Da de havde tilbedt guldkalven, tog Herren Moses bort fra deres midte, samt det hellige, eller højere præstedømme. Nu havde de kun det mindre præstedømme iblandt sig.
Som bekendt tillod Herren ikke Moses at komme ind I Kanaan. Han døde ikke i ørkenen; Herren lod ham forvandle, hvad der bevises ved, at han sammen med profeten Elias viste sig for Peter, Jakob og Johannes på Forklarelsens Bjerg. (Se Matt. 17) Moses og Elias overgav magtens nøgler til de tre apostle; for at gøre dette var det nødvendigt, at de havde legemer af kød og ben — i dette tilfælde forvandlede legemer. (Se Profeten Joseph Smiths Lærdomme side 187)
Både Moses og Elias var med Kristus i hans opstandelse (L. & P. 133:55) de er formodentlig blevet „forvandlet i et øjeblik". (3. Neph. 28:8)
Det var også en meget stor begivenhed, der indtraf, da Moses i denne uddeling viste sig for profeten Joseph Smith og Oliver Cowdery i Kirtland-templet den 3. april 1836. I Lære og Pagter 110:11 står der:
„... Moses viste sig for os og overdrog os nøglerne til Israels indsamling fra jordens fire dele og til at føre de ti stammer fra nordenland."
Når vi overvejer, hvad Moses har udført i denne såvel som i tidligere uddelinger, så kommer vi til at tænke på skriftstedet: „Men i Israel opstod der ikke mere en profet som Moses, hvem Herren omgikkes ansigt til ansigt ... " (5. Mos. 34:10)
Dr. Sperry, som nu er pensioneret, er den tidligere leder af religionsinstituttet på Brigham Young universitetet. Han er patriark for BYUs ottende stav.
Caption page 19:
Moses, der blandt de gamle hebræerer blev agtet som en af de største profeter, blev af Herren betroet store hverv, blandt andet det, at han skulle befri Israel og belære Joseph Smith.
Captions page 20:
Moses blev opdraget som en egyptisk prins, efter at han var blevet fundet i sivene af Faraos datter, og har måske levet i det kongelige palads i Memphis. Denne obelisk er det eneske, der er tilbage af det gamle palads. Ramses den 2. var Farao i Egypten på den tid, hvor israelitterne endelig slap ud af fangenskabet. ○

DAVID O. McKAY

„Det kan lade sig gøre at gøre hjemmet til et lille stykke Himmel; faktisk forestiller jeg mig Himlen som en videreførelse af det ideelle hjem."

Læseopgaver for deltagere i kurset om Det gamle Testamente, 1974-75 (Søndagsskolens seniorklasse)

Lektie	*Titel*	*Læseopgave*
1.	Moses kaldes til at befri Israel	2. Mos. kap. 1-6 især 3 og 4
2.	Hvorledes trælleåget brydes	2. Mos. kap. 7-12
3.	Miraklernes Gud	2. Mos. kap. 13-16
4.	Moses- en særpræget mand	2. Mos. kap. 16-17
5.	Kirkens orden og hjemmets	2. Mos. kap. 18-19
6.	De ti bud	2. Mos. kap. 20-24, 5. Mos. 5
7.	Sabbaten: tegn på en pagt	2. Mos. kap. 25-31
8.	Guds pagter med Israel	2. Mos. kap. 32-40
9.	3. Mosebog: den fremragende tugtemester	3. Mos. kap. 15-16
10.	Gud forbereder et folk i ørkenen	4. Mos. kap. 1-15
11.	Bileams nederlag	4. Mos. kap. 22-36 især 22-24
12.	Modenhed gennem lydighed	5. Mos. kap. 1:1 til 4:43
13.	Kærlighed opfylder loven	5. Mos. kap. 4:44 til 28:68
14.	Herrens sundhedslov	5. Mos. kap. 14; 3. Mos. 10, 11
15.	Et pagtsluttende folk	5. Mos. kap. 29-34
16.	Jerikos fald	Jos. kap. 1-9
17.	Pagten ved Sikem	Jos. kap. 10-12, 24
18.	Samson — et barn under løfte	Dom. kap. 1-16
19.	Rut og Boaz: eksempler på uselvisk kærlighed	Rut kap. 1-4
20.	Samuels kaldelse	1. Sam. kap. 1-3
21.	Driv ikke spøg med hellige ting	1. Sam. kap. 4-7
22.	Herren ser på hjertet	1. Sam. kap. 16
23.	David og Saul: to livsmønstre og deres resultater	1. Sam. kap. 16-31
24.	David og Jonatan: værdien af sandt venskab	1. Sam. kap. 18-20, 23
25.	At kunne modstå fristelse	2. Sam. kap. 1-12
26.	Templet: centret for Israels gudsdyrkelse	1. Kong. kap. 1-11
27.	Tisjbitten Elia	1. Kong. kap. 16-22; 2. Kong. 1-2
		Jobs Bog
28.	Job — fra lidelse til levende tro	Job kap. 14:14; 19:25-27
29.	Løftet om opstandelse	Salm. kap. 2, 8, 23, 27, 73, 84,
30.	Herren er mit lys	118, 121, 145-150
31.	Den guddommelige gave: visdom	Ordspr. kap. 1-4, 6, 8-10, 16
32.	Søgen efter evige værdier	Prædikerens Bog
33.	Jonas bog	Jonas Bog
34.	Joels og Mikas profetier	Joels og Mikas bøger
35.	Esajas og Messias	Esajas kap. 6, 7, 9, 11, 40, 52, 53
36.	Esajas og de sidste dage	Esajas Kap. 1-5, 10, 11, 29, 49, 52; kap. 65:17-25
37.	Prisen for at være en discipel	Jeremias kap. 1-20
38.	Den nye og evige pagt	Jeremias kap. 21-45
39.	Omvend eder . . . så skal I leve	Ezekiels Bog
40.	Forvalterens ansvarlighed	Ez. kap. 3:17-21, 33-48
41.	Daniel — den trofaste	Daniel kap. 1-12
42.	Enighed og styrke gennem lydighed	Ezras og Nehemias' bøger
43.	Ester og familieansvar	Ester kap. 1-10
44.	Himmelens sluser	Malakias' Bog

Sørg for at få yderligere indsigt i Det gamle Testamente i løbet af 1974-75

USÆDVANLIGE HISTORIER FRA VORE APOSTLES LIV

ÆLDSTE ORSON F. WHITNEY

Biografi

Ældste Whitney blev født som søn af Horace Kimball Whitney og Helen Mar Kimball den 1. juli, 1855 i Salt Lake City i Utah.

Han fik sin uddannelse på skolerne i Salt Lake og på Deseret Universitet i Utah.

Han fuldførte tre missioner for kirken, hvoraf den sidste var som europæisk missionspræsident.

I 28 år tjente ældste Whitney som biskop for det 18. ward i Salt Lake City, hvorefter han blev kaldet til De tolvs Råd.

Han blev indsat som apostel den 9. april, 1906 af Josef F. Smith. Han var 50 år gammel, da han blev medlem af De tolvs Råd. Ældste Whitney underviste på Brigham Young Collegiet i Logan i Utah og udgav to biografier, den ene om Heber C. Kimball og den anden om Lorenzo Snow.

Ældste Whitney har blandt andet skrevet et litterært værk om Utahs historie, hvilket er enestående. Han var en begavet taler og en berømt skribent. Ældste Whitney kunne holde en forsamling tryllebunden, når han læste op af sine egne digte. I sin ungdom var han mest interesseret i dramatik og havde fremtrædende roller i „Home Dramatic Company" (et amatørteater). Han sang også og var politisk aktiv.

Han døde af et hjerteslag den 16. maj, 1931 i Salt Lake City i Utah.

Det følgende er uddrag af Ældste Whitneys offentliggjorte erindringer.

Så kom der en strålende tilkendegivelse og påmindelse fra højere sted, som det var umuligt at overhøre. Det var en drøm, eller et syn i en drøm, som kom til mig, mens jeg lå på min seng i den lille by Lancaster County i Columbia, Pennsylvanien. Det syntes som om, jeg var i Getsemane Have og var vidne til Frelseren dødskval. Jeg så ham så tydeligt, som jeg har set nogen anden. Idet jeg stod bag ved et træ i forgrunden, så jeg Jesus komme gående gennem en lille låge til højre for mig sammen med Peter, Jacob og Johannes. Han efterlod de tre apostle dér, efter at have bedt dem om at knæle og bede og så gik Guds Søn over til den anden side, hvor også han knælede og bad. Det var den samme bøn, som er alle bibelkyndige bekendt: „Min Fader! er det muligt, så lad denne kalk gå mig forbi; dog ikke, som jeg vil, men som du vil."

Mens han bad, strømmede tårerne ned af hans ansigt, som vendte mod mig. Jeg blev så rørt over dette syn, at også jeg græd af ren og skær medfølelse. Hele min sjæl med ham, jeg elskede ham af hele mit hjerte og længtes efter at være sammen med ham, som jeg aldrig havde længtes efter noget før.

Lidt senere rejste han sig og gik hen, hvor han havde bedt apostlene knæle — de sov fast! Han ruskede dem blidt, vækkede dem og spurgte dem bedrøvet i en mild bebrejdende tone, uden at vise det mindste tegn på vrede eller utålmodighed, om de ikke kunne våge med ham i en time. Her stod han, med den tunge byrde af hele verdens synder hvilende på sine skuldre, med enhver mands, kvindes og barns kvaler brændende i sin følsomme sjæl — og så kunne de ikke våge med ham blot i én time!

Da han kom tilbage til sin plads opsendte han den samme bøn som før; så gik han tilbage og fandt dem igen sovende. Igen vækkede han dem, påmindede dem og vendte endnu engang tilbage og bad. Tre gange gentog dette sig og da var jeg fuldstændig kendt med hans udseende — ansigt, skikkelse og bevægelser. Han havde en prægtig skikkelse og lignede en konge — slet ikke den svage, lidt vege person, som visse malere har skildret, men den selvsamme Gud som han var og er og så sagtmodig og ydmyg som et lille barn.

Pludselig syntes forholdene at skifte, men omgivelserne forblev stadig de samme. I stedet for som før, var det nu efter korsfæstelsen og Frelseren og de tre apostle stod sammen i en gruppe til venstre for mig. De skulle til at stige til Himmels. Nu kunne jeg ikke udholde det længere. Jeg løb frem fra mit skjulested, faldt ned for hans fødder og omfavnede hans ben og tryglede ham om at tage mig med sig.

Jeg vil aldrig nogen sinde glemme den kærlige og milde måde hvorpå han bøjede sig ned, hjalp mig op og omfavnede mig. Det føltes så levende, så virkeligt. Jeg mærkede varmen fra hans krop, da han holdt mig i sine arme og blidt sagde: „Nej min søn; disse har gjort deres arbejde; de kan komme med mig, men du må bli-

ve og gøre dit færdigt." Jeg klyngede mig stadig til ham. Idet jeg så op i hans øjne – for han var højere end jeg – bønfaldt jeg ham inderligt. Han smilede mildt og sagde: „Det vil afhænge fuldstændigt af dig selv." Jeg vågnede med en hulken i struben og det var morgen.
„Det er fra Gud," sagde ældste Musser, da jeg fortalte ham, hvad jeg havde set og hørt. „Det behøver du ikke at fortælle mig," var mit svar. Jeg forstod tydeligt meningen. Jeg havde aldrig tænkt på at skulle blive apostel eller at få noget andet stort hverv i kirken og dengang faldt det mig ikke ind. Dog forstod jeg, at disse sovende apostle betød mig. Jeg sov på min post – som enhver anden mand, der er blevet guddommeligt kaldet til at gøre een ting og gør noget andet.
Men fra den stund var alt forandret. Jeg blev aldrig det samme menneske igen.

„Jeg svarede: jeg beder virkelig"

En morgen sad jeg og bestræbte mig på at skrive den ledende artikel, som jeg plejede, men jeg kunne ikke rigtigt komme videre og til sidst var det meste af dagen gået med forgæves forsøg på at skabe noget, der ville være værd at læse. Til sidst kastede jeg min pen fra mig og brast i gråd af lutter ærgrelse.
Netop da hviskede den gode Ånd: „Hvorfor beder du ikke?"
Som om nogen virkelig havde talte til mig, svarede jeg: „Jeg beder sandelig." Jeg bad fem gange daglig – personlige bønner, morgen, middag og aften, og fælles bønner med resten af min husstand ved morgen- og aftentide. „Jeg beder virkelig – hvorfor kan jeg så ikke få lidt hjælp?" spurgte jeg næsten surt, for jeg var syg om hjertet og havde halvvejs tabt modet.
„Bed nu," sagde Ånden, „og sig hvad du ønsker."
Jeg fattede meningen. Det var en særlig bøn og ikke en almindelig bøn, som var nødvendig nu. Jeg knælede og fremsnøftede nogle få ord. Jeg bad ikke for at de ti stammer måtte komme tilbage eller for det ny Jerusalems komme. Jeg bad Herren i Jesu Kristi navn om hjælp til at skrive den artikel. Så rejste jeg mig, satte mig tilrette og begyndte at skrive. Mit sind var fuldstændig klart og min pen formelig fløj over papiret. Alt hvad jeg havde brug for, kom lige så hurtigt, som jeg var i stand til at nedskrive det – hver tanke og hvert ord. I løbet af kort tid var artiklen færdig til min fuldstandige tilfredshed. Jeg læste den for missionspræsidenten og han godkendte den uden at ændre så meget som en stavelse eller en sætning.
Dette lærte mig noget, eller snarere mindede mig om noget, jeg allerede vidste, men åbenbart behøvede at få understreget. Bøn er mere end blot ord, mere end en sædvanlig remse. Det er „sjælens oprigtige ønske," og det var om sådan en bøn og ingen andre, at Herren sagde: „Bed, så skal der gives jer."

„Han sagde ikke, hvilket barn det var."

I mellemtiden ramte en anden sorg mig og min familie. Den dag, som dannede optakten til den første begivenhedsrige udflugt til de idylliske egne omkring London, døde min spæde søn Heber Kimball Whitney i sin bedstefaders hjem i det fjerntliggende Utah. Dette barn var blevet født syv måneder og 21 dage efter jeg var taget afsted til England. Derfor havde jeg ikke set ham, og ville heller aldrig komme til det i denne verden.
Det sørgelige budskab nåede mig i form af et kondolancebrev fra præsident John Henry Smith i Liverpool; han havde læst det i Deseret News. Senere blev det bekræftet af et brev fra min svigerfader i Provo, Utah. Det var så meget desto sørgeligere på grund af de smertefulde omstændigheder, som var forbundet dermed – min hustrus sygdom, hendes moders død, og at den ømme glæde ved den lille nyes kommen, som havde lindret hendes bedrøvede hjerte, nu var blevet knust.
Idet jeg prøvede at beherske mig, så godt jeg kunne, skrev jeg et medfølende kærlighedsbrev til min sønderknuste hustru. Jeg sluttede således:
„Jeg længes efter at høre fra dig, elskede, og alligevel er jeg bange for at modtage dit næste brev for det tilfælde, at det bringer dårligt nyt. Må Gud trøste dig, for trøst behøver du så sandelig nu.
„Præsident Smith var den første, som fortalte mig det. Men han sagde ikke hvilket barn det var. I nogle timer var jeg overladt i uvished, skønt jeg hele tiden var sikker på, at det måtte være den lille, fordi jeg havde fået brevene fra dig om hans alvorlige sygdom.
„Præsidenten har tilbudt at afløse mig. Han siger, at jeg har hans velsignelse til at rejse. Jeg tror, jeg bør tage imod hans tilbud, for han er Herrens repræsentant i disse lande. Hvad synes du om det? Det er for sent, at sejle med maj-holdet, men jeg kunne starte i juni. Hvis du siger det og Herren ikke anviser noget andet, vil jeg komme."

„I en sø af ild,"

Blandt mine nyerhvervede bekendtskaber i Cleveland, Ohio, var en agtværdig kvinde, enke efter en af Unionens officerer, som var faldet under et slag i Borgerkrigen. Hun elskede sin afdøde ægtemand og værnede blidt om hans minde og ofte udtrykte hun sin kærlighed og dybe hengivenhed for ham. Da jeg fortalte hende om frelse for de døde og ægteskab for tid og evighed og sagde, at det blandt andet var nogle af formålene med at de sidste dages hellige byggede templer og arbejdede i dem, blev hun meget interesseret og stillede mig dette direkte spørgsmål:
„Vil De fortælle mig, at hvis jeg bliver sidste dages hellig, kan jeg få gjort dette arbejde for min kære mand og blive hans hustru i en anden verden?"

„Ja," svarede jeg.
Så sagde hun: „Jeg har aldrig hørt noget så smukt og så ædelt. Overbevis mig om det og jeg vil lade mig døbe — om det så skulle være i en sø af ild."
Hertil svarede jeg: „Jeg kan ikke overbevise Dem, men Herren kan og vil, hvis De vil bede ham om det."
Det sagde hun at hun ville, og hun gjorde det uden tvivl, for kort tid efer modtog jeg en besked fra hende om, at hun havde modtaget det vidnesbyrd hun søgte og var parat til at blive døbt.
Jeg skrev omgående til hende og fortalte, at jeg sammen med nogle få andre ville møde hende på et givet tidspunkt og sted ved Eriesøens bred og døbe hende. Det lille rejseselskab skulle allerede til at tage afsted, da der kom endnu en besked fra hende, som lød således: „Jeg har aldrig vidst før nu, hvilken stakkels, svag og skrøbelig skabning jeg er. Jeg troede, jeg var modig nok til at tage dette skridt, men det er jeg ikke. Hvis jeg bliver „mormon", vil alle mine venner forlade mig, jeg vil miste min sociale rang og mit navn vil blive hadet som pesten. Jeg kan ikke tage dette skridt. Og dog tror jeg det er sandt og at De er Guds sande tjener. Jeg håber, den tid vil komme, da vi kan være sammen som broder og søster i Kristi kirke, men jeg kan ikke gøre det nu."
Det var med en følelse af sorg og medynk, at jeg læste dette budskab. Hvor lig den heftige apostel Peter tænkte jeg — han som sagde til Mesteren: „Selv om jeg skulle dø med dig, vil jeg aldrig fornægte dig." Men tre gange nægtede han at kendes ved Den Hellige, som han havde erklæret, han ville følge. Og denne gode kvinde — for hun var en god kvinde, utvivlsomt et barn af Israel, hvorfor troede hun ellers? — havde erklæret, at hun var rede til at blive døbt i en sø af ild. Men da den afgørende prøve kom, var hun ikke stærk nok. Lad os håbe, at hun som den angergivne Peter, der så ædelt frelste sig selv, må komme tilbage og få oprejsning.

Exceptional Stories From The Lives of Our Apostles er samlet af Leon R. Hartshorn med eneret for Deseret Book Company, 1973 anvendt med tilladelse.

Opbygning af mit liv

Jeg er ved at bygge et hus med mine egne to hænder,
Jeg vil lægge hver mursten meget nøjagtigt,
For jeg ved, at det er mig selv,
Som skal bo der resten af mit liv.

En af stenene hedder godhed,
Den skal lægges lige, fast og urokkelig.
Og en af stenene hedder tålmodighed
med det, som andre udfører.

En anden sten kalder jeg barmhjertighed,
Andre kaldes sandhed og ret;
Tjeneste og ærlighed ligger side om side
Med hjertelighed og lys.

Grundvolden består af tro på Gud,
Kalk og mørtel er kærlighed.
Loftet samt alle vinduerne
Er af tillid til Gud i det høje.

Jeg bygger et hus med mine egne to hænder,
Jeg vil lægge hver mursten meget nøjagtigt,
For jeg ved, at det er mig selv,
Som skal bo der resten af mit liv.

— Margaret Swapp

Venner i Norge

Illustreret af Eleanor Shull

Omkring år 800 sejlede vikinger ud fra Norges dybe, blå fjorde. Nu til dags besejler norske fiskere de samme vande og indbringer nogle af verdens største fiskefangster hvert år.

Det høje nord, bedre kendt som midnatssolens land, har næsten udelukkende dagslys hele døgnet fra maj til juli. I det sydligste Norge er der nogle timers tusmørke, men det bliver aldrig virkeligt mørkt om natten i disse måneder. Om vinteren er det til gengæld kun lyst nogle få timer midt på dagen.

Dette vikingernes hjemland er langt, bjergrigt og smukt. Det strækker sig fra den relativt varme Nordsø i syd op til Polarcirklen i nord.

På grund af den lange vinter og den dejlige sne, dyrker næsten alle nordmænd udendørs sport. Skiløb der er den nationale sport, blev startet for hundreder af år siden. I dag har så godt som hver by en skihopbakke og mange mennesker tager på skiture i fjeldene.

En anden populær vintersport er skøjteløb. Hold på elleve mand spiller en form for ishockey på engelsk kaldet bandy.

Fodbold er sommerens sport. Sejlsport dyrkes langs kysterne og de mange søer og elve tiltrækker sportsfiskere. I visse byer er der roklubber.

Børnene leger en bestemt fangeleg hvor et ulige antal børn holder hinanden i hånden og danner en cirkel. En deltager står i midten, mens de andre danser rundt og synger en sang; den sidste linie lyder: „Du tager din og jeg tager min". Cirklen brydes og hvert barn, også det i midten prøver at få en ny partner. Den, som så står tilbage uden partner, må gå ind i midten af cirklen og legen begynder forfra.

Komponisten Edvard Grieg (1843-1907), forfatteren Henrik Ibsen (1826-1906) og den kendte opdagelsesrejsende Roald Amundsen (1872-1928) er alle født i Norge. Thor Heyerdahl, som krydsede det sydlige Stillehav på tømmerflåden Kon-Tiki med fem rejsefæller og tilbagelagde 4300 miles, var også fra dette land. Hans rejse på denne tømmerflåde beviste, at Polynesien kunne være blevet beboet af mennesker, som for lang tid siden var sejlet ud fra Peru.

Oslo, Norges hovedstad, ligger i det syd-østlige lavland. Der er mange elve i dette område og af dem flådes tømmer til savmøller og her omdannes vandfald til elektricitet.

Trondheim, en by som blev grundlagt i år 998, var engang Norges hovedstad. Trondheim ligger i det centrale Trondheim lavland med mange vide, brede dale. I dag er byen centrum for handel og industri. Her findes også en hel del agerland.

Digteren, Simon O. Wolff (1796-1859), har skrevet: „Strålende er du mit fødeland, gamle klippefaste Norge, sommerens blomsterdal og vinterens fæstning. Om så kloden skælvede, ville stormen aldrig overvinde dine fjelde." ○

Drengen og Fuglen

AF GRACE PRATT

Avisdrengen svingede hurtigt sin cykel udenom en lille fugl, som sad på fortorvet.
„Hej, fugl," sagde han, idet han drejede hovedet for at se, om den stadig sad der, „her kan du ikke sidde og sove!"
Da han var på tilbagevejen efter at have afleveret alle aviserne, sagtnede han farten for at se, om fuglen stadig var der. Han standsede forbavset, da han så, at fuglen sad på nøjagtig samme sted som før.
Drengen kiggede forbløffet på fuglen. Fuglen kiggede op på drengen med sine små runde perleøjne, men den bevægede sig ikke.
„Hej, fugl," sagde drengen igen, „er der noget galt med dig?" Han hoppede af cyklen og gik ganske forsigtigt nærmere. Fuglen bevægede sig pludseligt, men kun nogle få hop.
Drengen gik et par skridt nærmere og bøjede sig ned. „Hvad er der galt med dig?" spurgte han. „De andre fugle er allerede vågne og i gang med at finde mad og så sidder du bare her på jorden."
Mens han talte, rykkede han langsomt nærmere og rakte sin hånd ud mod fuglen. Den lille fugl fløj forskrækket op, men den nåede ikke længere op end i højde med drengens hoved., så måtte den ned på jorden igen.
Drengen lagde forsigtigt sin hånd over fuglen og tog den op.
Fuglen hakkede afsindigt i hans hånd.
„Av!" udbrød drengen. Det gav et ryk i hans hånd og han var nær ved at slipp sit tag om fuglen, men i stedet for anstrengte han sig for at holde smerten ud og sagde roligt: „Vær ikke så bange du lille. Vær ikke bange," til fuglen var blevet rolig og afslappet.
„Har du det ikke så godt?" spurgte drengen, mens han så hen over den lille krop. „Der er ikke blod på dine fjer, så det kan ikke have været katten eller en luftbøsse, vel?"
Han strøg hen over det lille hoved et stykke tid for at berolige fuglen og sagde, „Nu skal jeg se på dine vinger og ben. Jeg skal nok være meget forsigtig."
Han åbnede blidt hver vinge og strakte hvert af de små sarte ben ud og bøjede dem tilbage igen, mens han hele tiden talte beroligende.

Foto af Eldon Linschoten

Nu kæmpede den lille fugl ikke mere. Måske var den for svag. Eller måske stolede den på drengen. „Hm, jeg er næsten ked af, at det ikke er et brækket ben," sagde drengen til sidst. „Det er lettere at kurere noget udvendigt end indvendigt på sådan en lillebitte skabning som dig."

Han undersøgte forsigtigt den lille fugl ovenpå, nedenunder, fra næb til halespids og fandt intet galt. Så lod han en finger løbe over fuglens hals, bryst og mave.

„Åh," udbrød han uroligt, „din kråse er helt tom. Du har ikke fået noget at spise i lang tid. Hvordan er det gået til?" Han så bedrøvet på den lille fugl og rystede på hovedet. „Jeg er bange for, at det er alvorligt, lille fyr."

De så på hinanden, drengen og fuglen og der skete et eller andet mellem dem.

Den lille fugl lå roligt i drengens hånd beroliget af hans blide berøring og hans venlige stemme. Der piblede en lille smule skum ud i siden af fuglens næb og drengen stønnede lavmælt.

„Ååååhh, du har spist gift. Og nu brænder det af smerte inden i dig. Sådan var det også med Major, da han . . . "

Drengen standsede. Han lukkede øjnene og sank en klump. Så så han på den lille fugl igen og fortsatte: „Måske vil du møde Major. Han er en dejlig hund. Han er helt brun og mellemstor. Major er god mod fugle. Han vil blive dig en god ven."

Drengen satte sig ned og sammen gav de sig til at vente. Drengens fingre strøg over de bløde fjer og hans stemme hviskede mildt for at trøste fuglen.

Nu og da lukkede den lille fugl øjnene men kun for snart efter atter at åbne dem og stirre på drengen. Fuglen var ikke bange mere. Det var som om fuglen og drengen sagde ting til hinanden, som de begge forstod.

Snart begyndte fuglens spinkle krop at skælve og den så endnu engang på drengen, som om den ville sige: „Nu er det godt. Farvel min ven."

Så lukkede fuglen øjnene og faldt i søvn i drengens hånd. Den kølige morgenhimmel skiftede til et glødende solopgangslys, da livet stille forlod fuglen.

„Farvel, du lille fyr," hviskede drengen, idet han holdt de bløde varme fjer op mod sin kind. „Jeg er så ked af, at det var så slemt, at du måtte dø." Han strøg en tåre væk, som var faldet på fuglens lille bitte hoved.

Drengen fandt roligt en lille kæp og med den gravede han et lille hul lige under et træ, og derefter forede han hullet med blødt græs. Så lagde han den lille fugl ned og dækkede den med et tæppe af friske grønne blade og jord. Tilsidst dækkede han den med et væld af små blomster.

Alt imens drengen arbejdede, nynnede han en sang som farvel til den lille fugl:

Farvel for en stund, lille ven, farvel.

Nu kan du igen flyve i vor Faders Himmel.

En dag kommer jeg også, jeg ved ikke hvornår.

Og vi skal have det dejligt sammen — du og Major og jeg.

○

Bare for sjov

af Ann Stacey
Se om du kan finde otte lapper i tæppet, som passer til Bimse og Bumses natdragter.

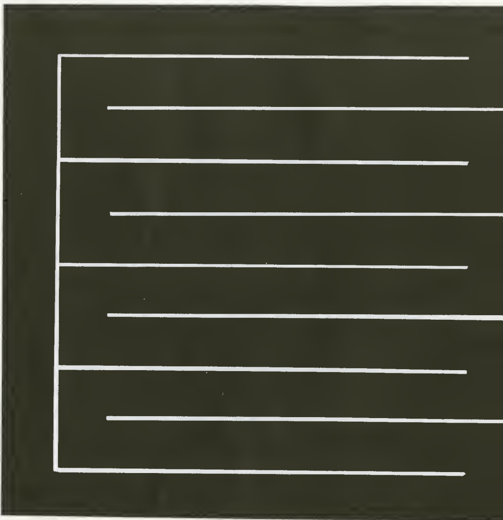

Fra prik til prik
af Carol Conner
Hvilken ørkenfugl i Mexico og U.S.A. har fået navn efter sin vane? Tegn fuglen ved at forbinde prikkerne fra 1 til 33. (Correcamino eller „hurtigløberen.")

Fra prik til prik
af Carol Conner
Tegn en linie fra prik nr 1 til prik nr 31 og du vil få et billede af et dyr, som lever i Australien. Hvad er det?

Nar dine venner.
Dine venner vil tro, at du har hul i hovedet. Hvorfor? Fordi du siger, at du kan stikker hovedet gennem et hul i dette 8 x 8 cm stykke papir.
Gør således: Klip firkanten ud. Klip så forsigtigt langs med de viste linier.

Fra ven til ven

Tragedie eller skæbne?

AF PRÆSIDENT SPENCER W. KIMBALL

Vi vidste før vi blev født, at vi skulle komme her til jorden for at få legemer og høste erfaring og at vi ville få sorger og glæder, smerte og trøst, vanskeligheder og lettelser, sundhed og sygdom, success og skuffelser. Vi vidste også, at vi efter et stykke tid skulle dø. Vi accepterede glade og villigt at komme her til jorden om det så kun skulle være for en dag eller et år. Vi var villige til at tage livet, som det kom – uden knurren, beklagelser eller urimelige krav.

Gud holder øje med os, han vejleder og velsigner os, men han har givet os vor frie vilje. Vi kan leve vort liv i overensstemmelse med hans plan, som er udarbejdet for os, eller vi kan tåbeligt forkorte eller begrænse det.

Jeg er overbevist om, at der er en

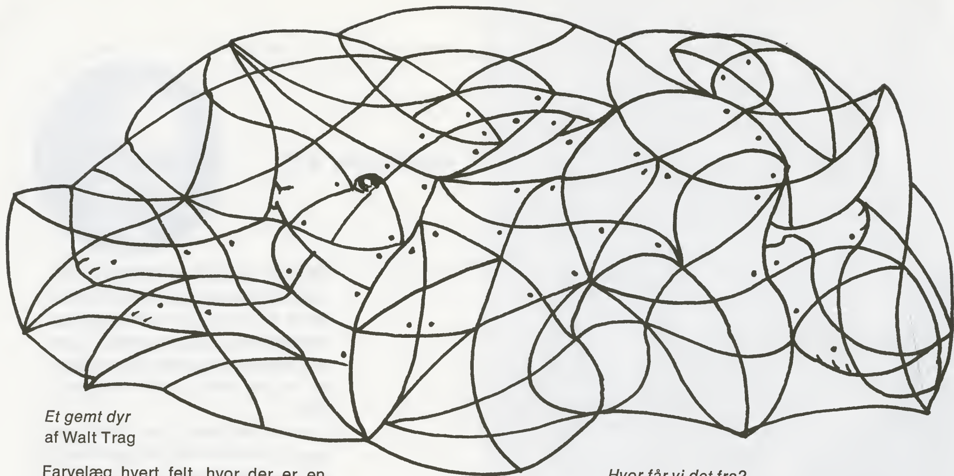
tid, hvor vi skal dø, men jeg tror også, at mange mennesker dør før deres tid, fordi de er ligegyldige, mishandler deres legemer, tager unødvendige chancer eller udsætter sig for risiko, ulykker og sygdom.

Herren helbreder ikke altid den syge. Han lindrer ikke altid sorg og kval. Disse kan være en del af en meningsfyldt plan. Lidelse kan gøre mennesker hellige så de lærer tålmodighed, udholdenhed og selvbeherskelse.

Evangeliet lærer os, at døden ikke er nogen tragedie, men kun synden. Alle må dø. Døden er en vigtig del af livet. Døden kan åbne døren til uanede muligheder. Selvfølgelig er vi aldrig helt parate til den forandring. Da vi ikke ved hvornår den kommer, kæmper vi altid for at bevare livet. Alligevel burde vi ikke være bange for døden.

Vor Frelsers lidelser var et led i hans udvikling. Mit hjerte græder af glæde ved tanken om, hvor betydningsfuld hans død, hans opstandelse og hans sonoffer var.

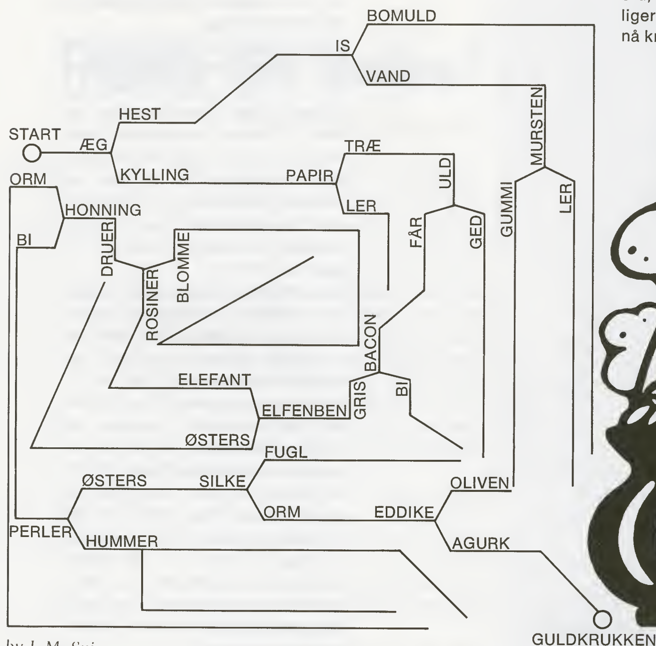
Når man står ansigt til ansigt med en tilsyneladende tragedie, må man sætte sin lid til Gud, vel vidende, at hans viise hensigter aldrig slår fejl til trods for vor begrænsede indsigt. Livet, med alle dets besværligheder, er et fantastisk privilegium for os til at vokse i kundskab, visdom, tro og gerninger mens vi forbereder os på at vende tilbage til Gud og få del i hans herlighed. ○

Et gemt dyr
af Walt Trag

Farvelæg hvert felt, hvor der er en prik, og find ud af hvilket dyr, der skjuler sig i dette billede.

Hvor får vi det fra?
Hver gang vejen deler sig, vil du se to ord. Se nu på hvert ord og vælg det ord, som har forbindelse med det tidligere ord. Gør du det rigtigt vil du nå krukken med guld.

by J. M. Suica

SPØRGSMÅL ? OG SVAR

Svarene er givet som hjælp og oplysning og ikke som udtryk for kirkens lære.

„Var det nødvendigt for menneskets frelse, at der skulle være et frafald og derefter en genoprettelse?"

Mit svar må blive, at et frafald ikke er nødvendigt for menneskets frelse, for hvis den kirke, som blev grundlagt af Frelseren og hans apostle, var forblevet på jorden, ville der således være retmæssig myndighed fra Herren til at administrere evangeliets frelsende ordinanser og derfor ikke have været noget behov for en genoprettelse.
Men siden der kom et frafald og der ikke længere var noget præstedømme eller nogen guddommelig myndighed på jorden til at administrere evangeliets frelsende ordinanser, var en genopprettelse den eneste måde hvorpå sådan en myndighed igen kunne etableres på jorden.
Den kendsgerning, at der var et frafald, betyder ikke at der ikke fandtes nogle kirker på jorden. Det betyder simpelthen, at der ikke var nogle kirker med guddommelig myndighed og derfor intet menneske befuldmægtiget til at udføre nogle af evangeliets frelsende ordinanser.
De hellige skrifter er fulde af erklæringer, der går ud på, at der skulle komme et frafald fra den oprindelige kirke, som Jesus indstiftede. Da Johannes Åbenbareren var forvist til øen Patmos, sagde Herrens engel til ham: „Kom herop, så skal jeg vise dig, hvad der skal ske herefter." (Åb. 4:1) Han viste ham den magt Satan skulle få, for at føre krig med de hellige (og de hellige var medlemmer af Kristi Kirke), og til at overvinde dem og til at herske over alle folkeslag, stammer, tungemål og folk. (Se Åb. 13:17) Det er indlysende, at det betød, at den kirke, som var indstiftet af Frelseren var blevet fuldstændig overvundet og derfor var faldet bort.
Englen viste så Johannes en engel, som fløj midt oppe under himlen og som „havde et evigt evangelium at forkynde for dem, der bor på jorden, for alle folkeslag og stammer og tungemål og folk." (Åb. 14:6) Det var tydeligt, at det evige evangelium var det eneste evangelium, som kunne frelse menneskene. Thi Johannes tilføjer „Og han råbte med høj røst: „Frygt Gud og giv ham ære; thi nu er hans doms time kommet. Ja, tilbed ham, som har skabt himmelen og jorden og havet og kildevældene." (Åb. 14:7)
Som yderligere bevis på frafaldet modtog Joseph Smith sin strålende åbenbaring. Dette beviste, at Faderen og Sønnen var to adskilte, ophøjede personer og at hele den kristne verden tilbad en gud uden legeme, lemmer og lidenskaber. Det betyder, at en sådan gud ikke kunne se, fordi han ikke havde nogle øjne; han kunne ikke høre, fordi han ikke havde ører; han kunne ikke tale, fordi han ikke havde nogen mund. Derfor fulgte de snarere menneskelærdomme end evangeliets evige sandheder.
Moses vidste, at disse forhold ville sejre, for da han skulle lede Israels børn ind i det forjættede land, fortalte han dem, at de ikke ville forblive der længe, men at de skulle spredes blandt folkeslagene (se 5. Mos. 4:26-27) og han fortalte dem dette: „Der skal I komme til at dyrke guder, der er menneskehænders værk, træ og sten, som hverken kan se eller høre, spise eller lugte!" (5. Mos. 4:28) Det var netop en sådan gud, den kristne verden tilbad, da Joseph Smith fik sin herlige åbenbaring.
Men Moses sagde mere. Han understregede, at hvis Israel ville søge efter ham i de kommende dage (og her mente han specielt de sidste dage) skulle de finde ham. (se 5. Mos. 4:29-30) Profeten Joseph Smith søgte Gud og opnåede en viden om den sande og levende Gud, som englen hentydede til, „som skabte himmelen og jorden og havet og kildevældene." (Åb. 14:7)
Da apostlene spurgte Frelseren om tegnene på hans andet komme og på verdens ende, fortalte han dem om de krige og hungersnød og jordskælv, som skulle komme, og så sagde han: „Og dette evangelium om Riget skal prædikes over hele jorden till et vidnesbyrd for alle forlkeslagene; og så

skal enden komme." (Matt. 24:14) Her er det tydeligt, at han henviste til evangeliet, som han og hans disciple havde prædiket.
Et andet skriftsted, som viser, at der ville ske en fuldkommen genoprettelse, findes i det 29. kapitel af Esajas, vers 13-14:
„Og Herren sagde: Eftersom dette folk kun holder sig nær med sin mund og ærer mig med sine læber, mens hjertet er fjernt fra mig, og fordi deres frygt for mig blev tillærte menneskebud, se derfor vil jeg oprette et stort og forunderligt værk blandt dette folk; så dets vismænds visdom forgår, de kloges klogskab glipper." (King James Version)
Det er tydeligt, at Herren ikke behøvede at oprette et stort og forunderligt værk blandt menneskenes børn, hvis hans evangelium var forblevet på jorden, men han forklarer, at han ville skabe dette store og forunderlige værk, fordi de prædikede tillærte menneskebud. Det er hvad man finder i dag i alle de såkaldte kristne kirker og det bevidner nødvendigheden af genoprettelsen.
Efter pinsedagen talte Peter til dem, som havde slået Kristus ihjel og sagde: „Fat derfor et andet sind og vend om, så jeres synder må blive udslettede, for at husvalelsestiderne må komme fra Herrens åsyn og han må sende den Kristus, som var bestemt for jer, nemlig Jesus, hvem Himmelen skal huse indtil genoprettelsestiderne, da alt skal blive genoprettet, som Gud har talt om gennem sine hellige profeters mund fra fordums tid." (Ap. Gern. 3:19-21)
Vi er den eneste kirke i verden som lærer, at alle ting skal genoprettes og hvis Peter var en sand profet, kan ingen vente Frelserens komme, i henhold til de mange løfter som står i skrifterne, før der har været sådan en genoprettelse og det er ikke en reformation.
Og således erklærer vi for hele verden, at der har været en genoprettelse af alle ting, som der blev talt om af alle de hellige profeter, der igen har besøgt denne jord og gengivet det hellige præstedømmes nøgler samt magten og myndigheden til at administrere i evangeliets frelsende forordninger.
Ældste LeGrand Richards
fra de Tolvs Råd.

„Skal vi fortsat tilgive et menneske, som vedbliver at gøre forkert, idet han stoler på, at han vil blive tilgivet igen?"

Spørgsmålet bliver stillet til medlemmer af kirken: skal *vi* tilgive et menneske, som vedbliver med at gøre forkert, idet vedkommende er overbevist om, at han nok får tilgivelse? Herren gjorde dette krystalklart i sit svar på Peters spørgsmål: „ . . . ‚hvor ofte skal jeg tilgive min broder, når han forsynder sig imod mig? er syv gange nok?'
„Jesus siger til ham: ‚Jeg siger dig; ikke syv gange, men halvfjerdsindstyve gange syv gange.' " (Matt. 18:21-22)
Læg mærke til, at Peters spørgsmål var stillet til de, som „Synder imod mig." I det ovenstående spørgsmål ser det ikke ud som om mennesket synder imod os, men snarere fortsætter med at synde.
Omvendelse er ikke en lov, man skal drive spøg med. Ve ham, som synder med den bagtanke, at han bagefter kan omvende sig. Han leger med selve frelsens principper. Den som omvender sig med den tanke, at han kan synde igen på et senere tidspunkt, har i virkeligheden ikke omvendt sig; han ophører blot med sine syndige gerninger for et stykke tid i håbet om, at det vil frelse hans samvittighed. Under den falske omvendelsesfølelse, vil tilskyndelsen til sand omvendelse synes at forsvinde og og synderen vil atter vende sig mod synd.
I kapitel 42 i Lære og Pagter læser vi: „ . . . den, der . . . omvender sig af hele sit hjerte og lader være dermed og ikke gør det mere, skal du tilgive." (vers 25) Her taler Herren om en stor overtrædelse, men det er min følelse, at selve princippet vedrørende omvendelse forbliver det samme i alle sager. Vi må forsage synden af hele vort hjerte og heri ligger motivet og inspirationen til at vende sig fra synden.
Det er interessant, at Det aronske Præstedømme holder nøglerne til det forberedende evangelium, „ . . . hvil-

ket evangelium er evangeliet til omvendelse og dåb og syndsforladelse . . . " (L. & P. 84:27) Biskoppen holder som præsident for Det aronske Præstedømme nøglen til omvendelse. Af denne grund må alle overtrædelser af alvorlig art tilstås overfor biskoppen. Han har så magten til at dømme og tilgive på kirkens vejne.

Husk mine unge venner, at I troligt kan gå til jeres biskop. Ingen biskop må nogensinde røbe en fortrolighed. I visse tilfælde, kan han føle sig tilskyndet til at drøfte sagen med stavspræsidenten for at hente råd, men for det meste uden at nævne navne. Dette er kirkens gang og den sikrer den angrende synder inspirerede råd og vejledning gennem præstedømmets myndighedslinie.

Læg mærke til Paulus råd og formaning til Timotius:

„Fly ungdomslysterne og jag efter retfærdighed, troskab, kærlighed og fred sammen med dem, der påkalder Herren af et rent hjerte

„Afvis de tåbelige og barnagtige stridsspørgsmål; du ved jo, de skaber ufred;

„og en Herrens tjener bør ikke leve i ufred, men være mild imod alle, dygtig til at lære fra sig, rede til at finde sig i ondt.

„Han bør med sagtmodighed tilrettevise de genstridige, om Gud dog engang ville give dem omvendelse, så de kom til erkendelse af sandheden.

„og blev ædru igen og udfriedes af Djævelens snare, fangne som de er af ham, så de må gøre hans vilje." (2. Tim. 2:22-26)

Det synes som om, at Gud muligvis vil få os til at angre, hvis vi prøver at opnå alle de karaktertræk som næstekærlighed rummer. Når denne omvendelsens ånd kommer til os, føler vi de samme store ønsker som folket gjorde efter kong Benjamins vidunderlige tale:

„Og de råbte alle med een røst og sagde: Ja, vi tror alle de ord, du har talt os, og vi ved også, at der ligger sikkerhed og sandhed bag dem ved Herren, den Almægtiges ånd, som har bevirket stor forandring hos os eller i vore hjerter, så at vi ikke mere er tilbøjelige til at gøre ondt, men bestandig gøre godt." (Mosiah 5)2)

Læg mærke til ånden, som fyldte deres hjerter efter omvendelse: „Vi er ikke mere tilbøjelige til at gøre ondt, men gør bestandig godt." Denne indstilling kommer kun af sand omvendelse. Denne ånd er opnåelig for os alle.

I kapitel 64 i Lære og Pagter erklærer Herren følgende:

„Derfor siger jeg jer, at I skal tilgive hinanden; thi den, som ikke tilgiver sin broder hans synder, står fordømt for Herren; thi på ham hviler en større synd.

„Jeg Herren, tilgiver hvem jeg vil, men af jer forlanges det, at I tilgiver alle mennesker." (L. & P. 64:9-10)

Når vi forstår dette råd, bliver vi mere modne i evangeliet og vi vil modtage endnu større forståelse. I det 98. kapitel taler Herren igen om dem som tilgiver og er overbærende.

„Og nu taler jeg til jer angående jeres familier. Om nogen slår jer eller jeres familie en gang, og I bærer det med tålmodighed og ikke bruger skælsord mod dem eller søger hævn, skal I blive belønnet.

„Men om I ikke bærer det med tålmodighed, så skal det blot betragtes, som om et retfærdigt mål er blevet jer tilmålt.

„Og atter, om jeres fjende slår jer for anden gang, og I ikke bruger skælsord imod ham, men bærer det med tålmodighed, skal jeres løn blive hundrede fold.

„Og atter, om han slår jer tredie gang, og I bærer det med tålmodighed, skal jeres løn fordobles fire gange." (L. & P. 98:23-26)

Kun de, som har udvist så stor tålmodighed, vil vide hvad Herren mener når han siger, at deres løn skal fordobles indtil fire gange. Dette kommer så nær næstekærlighed, som vor Frelser ønskede vi skulle elske vor næste. Jeg har kendt nogle få sidste dages hellige, som har været værdige til at modtage denne store belønning. De fleste af os vil ikke være i stand til at fatte den uendelige trøst og velsignelse, som disse få har modtaget. Denne indstilling burde være vort mål.

Det følgende vers fra Lære og Pagter burde stemples i enhver sidste dages helligs hjerte:

„Og nu, sandelig siger jeg jer: Jeg Herren, vil ikke tilregne jer nogen synd. Gå bort og synd ikke mere. Men til den sjæl, som synder, skal de tidligere synder vende tilbage, siger Herren, jeres Gud." (L. & P. 82:7)

Virkelig omvendelse må være vedvarende. Det må ikke være noget som vi tager let på. Omvendelse er evig og Herren siger, at han ikke mere vil tilregne os vor synd. Vi har en velsignelse forjættet på os når vi forsager vore synder og ikke gør dem igen, for Herren siger i det 93. kapitel vers 1:

„Sandelig, så siger Herren: Det skal ske, at hver sjæl, der aflægger sine synder, kommer til mig, påkalder mit navn og adlyder min røst samt holder mine befalinger, skal se mit ansigt og vide, at jeg er."

Herren giver ikke tomme løfter. Lad os leve op til denne velsignelse.

Jeg beder om, at alle unge vil få en særlig styrke til at vende sig til Kristus og når de gør det, vil alle andre ting blegne og forsvinde.

Biskop Vaughn J. Featherstone
2. rådgiver i Det præsiderende Biskopråd.

Planlæg jer et godt og indholdsrigt liv

AF PRÆSIDENT SPENCER W. KIMBALL

Det er mig en glæde, at være sammen med jer her i aften til dette præstedømmesmøde. Det er en særlig glæde, at se fædrene komme med deres sønner til lørdagens aftenpræstedømmesmøde — mange af dem en time eller to tidligere for at sikre sig en god plads, og at vide, at tusinder andre fædre og sønner skynder sig til Tabernaklet og til utallige stavs- og wardbygninger ud over hele landet. Det er blevet en dejlig tradition i vort familieliv at fædre og sønner er sammen, og noget vi elsker og ærer og som verden er begyndt at anerkende som et grundlæggende familiemønster.

Vi er taknemmelige for, at I er her og vi påskønner og elsker jer meget.

Må vi først have lov at rose jer for jeres hengivenhed og trofasthed. Templerne er for det meste altid fyldte. Kirkebygningerne er fyldte, tilstedeværelsen stiger og gudsfrygten vokser. Antallet af familier, der holder familiehjemmeaftener stiger og vi er lykkelige for den tro og kærlighed, som I ser ud til at lægge for dagen over hele kirken. Vi er i særdeleshed lykkelige over, at antallet af virkningsfulde aktiviteter vokser i stavene og missionerne udenlands. Dette er en verdenskirke; vi tror vi nærmer os en universel anerkendelse.

Må jeg nu brødre have lov at gøre jer bekendt med nogle anliggender, som jeg drøftede med de andre ledere i torsdags. Det første Præsidentskab har godkendt, at der bliver organiseret et ældsternes kvorum i hver ward og uafhængig gren. Ældsterne, ligegyldigt hvor mange, men ikke over 96, som bor et bestemt ward eller en gren, må nedsætte sig som et ældsternes kvorum med et præsidentskab. Hvis der er mere end 96 ældster, skal kvorummet deles. Vi har følt, at denne store kraft og magtreserve bedst kan udnyttes, når vi har stærke, aktive ældste kvorums i de mere lokale jurisdiktioner.

Et andet præstedømmeanliggende: Med omgående virkning må stavspræsidenter ordinere halvfjerds og udnævne præsidenter for de halvfjerds i deres stave når sådanne mand er blevet godkendt på rette vis af De halvfjerds første Råd. Dette skulle forhindre mange lange forsinkelser og skabe et godt samarbejde mellem stavslederne og deres halvfjerds og det er vort håb, at det må give sig udslag i mere virkningsfuldt missionærarbejde.

Brødre, I som har ledende stillinger, I kunne spare mange, mange breve, hvis I ville læse jeres håndbog og bulletiner. Må vi specielt henlede jeres opmærksomhed på problemet tempelinterviews. Og vil I tilskynde jeres medlemmer til at gå til deres biskop eller grenspræsident med deres problemer.

Vi roser jer mænd i jeres udholdenhed i at belære jeres sønner. Vi elsker jer alle. Vi priser jeres troskab; vi er stolte af jeres fremgang og værdighed. Mange af jeres ældre sønner har fyldt vore missioner, men adskillige af jeres yngre sønner er stadig fremtidige missionærer.

For at sikre sig, at ens liv vil blive godt og indholdsrigt, må man planlægge det. De ting I planlægger nu, mens I er diakoner, vil sikre jer et indholdsrigt liv. Er I allerede begyndt at spare penge sammen til jeres mission?

I har måske endnu ikke valgt jeres erhverv, profession eller livsgerning, men der er andre ting, som I allerede nu kan sætte jer som mål i livet selvom I endnu ikke ved, om I skal være sagfører, læge, lærer eller ingeniør. Der er beslutninger, som I allerede skulle have taget eller skulle tage nu. Hvad vil I gøre fra nu af og til I skal giftes? Og hvad vil I gøre ved jeres ægteskab?

I kan beslutte nu, om I vil være en virkelig trofast diakon, lærer og præst. I kan bestemme det nu ved en uigenkaldelig pagt. Du kan blive en dygtig student; du kan bruge din tid rigtigt og rationelt. Du kan skabe ballance i din tilværelse, og du kan blive lykkelig, hvis du bruger din tid rigtigt.

Du kan allerede nu beslutte dig til at udføre en hæderlig mission, når du kommer i missionæralderen. Så kan du studere, tjene og udnytte enhver lejlighed der gives til rigtigt

at forberede dit sind, hjerte og sjæl til denne herlige periode i dit liv.
Der er ofte blevet spurgt om det er påtvunget at være missionær. Og svaret er selvfølgelig nej. Enhver har sin frie vilje. Så bliver der spurgt: Burde enhver ung mand tage på mission? Og kirkens svar er ja, og Herrens svar er ja. For yderligere at belyse dette spørgsmål siger vi: Ethvert mandligt medlem af kirken, burde lige så vel tage på mission, som han burde betale sit tiende, komme til sine møder, holde sit liv rent og fri for denne verdens urenheder og planlægge at indgå et celestialt ægteskab i Herrens tempel.

Han bliver imidlertid ikke tvunget til at gøre disse ting, han skulle gøre dem af sig selv. Vi har ofte sunget:

Glem ej, at hver og en har ret
til valg imellem godt og slet;
den sandhed er os blevet sagt:
Gud frelser ikke dig med magt.

Han hjælper, leder dig på vej,
han kalder og velsigner dig
med større kærlighed til sig,
men overtaler aldrig dig.
(Den blå sangbog nr 163)

Der er ingen tvang noget sted i evangeliet. Herren sagde i 1833: „Se, heri består menneskets handlefrihed, og heri ligger menneskenes fordømmelse, fordi det, der var fra begyndelsen, er tydeligt for dem, og de modtager ikke lyset." (L. & P. 93:31)
Dette betyder, at siden Adams dage har Herren lært os sande lærdomme og vi kan akceptere eller forkaste dem, men ansvaret bliver vort eget. Det betyder, at når vi har den Helligånds gave, som vi modtager ved dåben, er vi alle i stand til at skelne godt fra ondt. Samvittigheden hvisker til os, hvad der er rigtigt og hvad der er forkert. Vi kan ikke give andre eller forskellige omstændigheder skylden. Vi *ved,* hvad der er rigtigt.
Ethvert menneske har sin handlefrihed. Han kan sjæle, bande eller drikke; han kan besmitte sig selv med pornografi; han kan sløse sit liv bort, forsømme sine pligter, begå sexuelle synder eller endog slå ihjel. Der er ingen tvang, men man må vide at med synden følger en tilmålt straf, før eller senere og fuldstændigt, så man kan virkelig se, hvor tåbeligt, det er at vælge at gøre de forkerte ting.
Ethvert menneske kan forsømme sine møder, lade være at betale sit tiende, undlade at gå på mission, ignorere sine tempelforpligtelser og privilegier, men hvis et sådant menneske virkelig er en smule opvakt må det også vide, at det i virkeligheden er ham selv der bliver snydt.
Herren besvarer også dette: „Og at hvert menneske skal tage retfærdighed i sine hænder og omgjorde sine lænder med trofasthed og opløfte sin røst til advarsel for jordens indbyggere og forkynde, både ved ord og ved flugt, at ødelæggelsen skal komme over de ugudelige." (L. & P. 63: 37). Lagde I mærke til, at der blev sagt „hvert menneske", — også enhver dreng, som er ved at blive voksen? Selvfølgelig mener vi ikke en ung mand, som er besudlet af urenhed og sexuelle eller andre synder. Det er sikkert, at sådan et menneske nødvendigvis må renses ved inderlig omvendelse, før han kan tages i betragtning. Og lad os så gentage det: Ethvert mandligt medlem af kirken, som er værdig og i stand dertil, burde tage på mission.
For at opnå et godt og indholdsrigt liv, som er rent og åbnet, er det nødvendigt for enhver dreng at afstikke sin kurs og gøre pagt med sig selv og hans himmelske Fader om hvorledes hans liv skal forme sig og hvad han vil gøre for at forherlige det.
Der er en eller anden, som har udtrykt denne tanke om tid (jeg vil læse det):
„Og i drømme kom jeg til en smuk bygning, der lignede en bank og alligevel ikke var det, for på væggen var opslået en messingplade, som sagde, ‚Tid til salg'.
„Jeg så en stakåndet og bleg mand, der slæbe sig smertefuldt op ad trappen som en syg mand. Jeg hørte ham sige: ‚Lægen fortalte mig, at jeg kom 5 år for sent til at konsultere ham. Nu vil jeg købe disse 5 år — og så vil han nok kunne redde mit liv.'
„Så kom der en anden mand, der ligeledes sagde til ekspedienten: ‚Da det var for sent opdagede jeg, at Gud havde givet mig store evner og talenter og at jeg havde forsømt at udvikle dem. Sælg mig 10 år, så jeg kan blive den mand, jeg burde have været.'
„Så kom en yngre mand og sagde: ‚Firmaet har fortalt mig, at jeg kan begynde i en stor stilling i næste måned, hvis jeg er forberedt til at overtage den. Men det er jeg ikke. Giv mig 2 års tid, så jeg kan være forberedt til at få stillingen næste måned.'
„Således kom de, syge, dem uden håb, de fortvivlede, bekymrede, ulykkelige — og de gik alle smilende derfra med et ansigtudtryk, der udstrålede en usigelig glæde, for nu havde de, hvad de så desperat behøvede — tid.
„Så vågnede jeg, glad over at have, hvad disse mænd ikke havde og hvad de aldrig ville være i stand til at købe — tid. Tid til at gøre så mange ting, som jeg gerne ville og skulle gøre. Hvis jeg den morgen fløjtede til mit arbejde, var det fordi en dyb glæde fyldte mit hjerte. For jeg havde stadig tid, *hvis* jeg ville bruge den rigtigt." (Ukendt forfatter.)
Lad mig fortælle jer om et af de mål, jeg satte mig, mens jeg endnu kun var en knægt. Da jeg til en konference hørte en af kirkens ledere fra Salt Lake City fortælle os, at vi skulle læse skrifterne og jeg blev klar over, at jeg aldrig havde læst Bibelen, gik jeg hjem den selv samme aften lige efter denne tale var slut, klatrede op til mit lille loftskammer, tændteden lille petroleumslampe, som stod på det lille bord og læste det første kapitel af 1. Mosebog. Et år senere kunne jeg lukke Bibelen i og vide, at jeg havde læst hvert kapitel i den store og herlige bog.
Jeg fandt ud af, at denne Bibel, som jeg læste, bestod af 66 bøger og jeg

mistede næsten modet, da jeg blev klar over, at den indeholdt 1.189 kapitler og at der var 1.519 sider i den. Det var overvældende, men jeg vidste, at hvis andre kunne gøre det, så kunne jeg også.
Jeg fandt ud af, at der var visse passager, som var svære for en 14-årig dreng at forstå. Der var visse sider, som ikke interesserede mig særligt, men da jeg havde læst de 66 bøger, de 1189 kapitler og de 1519 sider, følte jeg en glødende tilfredsstillelse ved at have sat mig et mål og ved at have nået det.
Jeg fortæller jer ikke dette for at prale, men blot for at bruge det som et eksempel og sige, at hvis jeg kunne gøre dette i skæret fra en petroleumslampe, kan I også gøre det ved elektrisk lys. Jeg har altid været glad for, at have læst hele Bibelen fra ende til anden.
Må jeg fortælle jer om et andet mål jeg satte mig, mens jeg endnu kun var en ung mand.
Jeg havde hele mit liv hørt om visdomsordet og de velsignelser, som ville følge dem, der efterlevede det. Jeg havde set mennesker tygge skrå og bruge snus, og de virkede frastødende på mig, at se den brune sovs, som sivede ud af deres mundvige. Jeg så mænd spilde en masse tid på at rulle deres cigaretter. De købte en pose „Bull Durham" (tyrkisk tobak) eller et andet mærke og noget papir og så afbrød de deres arbejde adskillige gange i løbet af dagen, for at fylde papiret med todak, rulle det, skære det til i enderne og derefter ryge den. Jeg syntes det var tåbeligt og spild af tid og kræfter. Senere da det blev mere almindeligt, købte de deres cigaretter færdigrullet. Jeg husker også tydeligt, hvor frastødende det virkede på mig, da kvinder begyndte at ryge.
Jeg husker også som dreng, at der i min lille bys gader på Uafhængighedsdagen, den 4 juli, var mænd, som deltog i hestevæddeløbene og spillede på hestene og jeg bemærkede, at mange af dem havde cigaretter hængende i mundvigen og flasker stikkende op af lommerne, nogle af dem var modbydeligt fulde og havde slørede øjne, de bandede og talte uforståeligt.
Det tog lidt tid, at gøre hestene parate og arrangere løbene og i den tid, var der næsten uafladeligt nogen som skreg, „Gå på ham! Gå på ham!" alle mændene og drengene stimlede sammen om et slagsmål, det gik hårdt til med blod, banden og had.
Igen fyldtes jeg med væmmelse ved at tænke på, hvorledes disse mænd nedværdigede sig og atter besluttede jeg mig til, mens jeg på denne festdag drak min røde sodavand og iagttog hesteløbene, at jeg aldrig ville drikke spiritus og sværge eller bande, som mange af disse fyre i den lille by.
Jeg husker, at jeg traf denne beslutning uden at være presset af nogen som helst og at jeg, som den lille dreng, jeg stadig var, bestemte, at jeg aldrig ville bryde visdomsordet. Jeg vidste hvor det stod skrevet og jeg vidste næsten præcis, hvad Herren havde sagt og jeg vidste, at når Herren sagde det, var det fordi, det var velbehageligt for ham, at mennesket afholdt sig fra alle disse nedbrydende stoffer og at det, jeg ønskede var at behage min himmelske Fader. Således besluttede jeg fast og urokkeligt, at jeg aldrig ville røre disse skadelige ting. Efter uigenkaldeligt at have truffet denne afgørelse fandt jeg det ikke spor vanskeligt at holde løftet til mig selv og min himmelske Fader.
Jeg husker engang i de senere år, da jeg var distriktpræsident for Rotary klubberne i Arizona, at jeg skulle til Nice i Frankrig til et internationalt møde. Som led i højtideligheden indgik en overdådig banket for distriktpræsidenterne og i den store bygning, var der dækket op til en fornem middag. Da vi havde fået anvist vore pladser, lagde jeg mærke til at der ved hver kuvert var anbragt syv pokaler (vinglas), sammen med en masse sølvspisebestik og fade og alt var det bedste Europa kunne frembyde.
Som middagen skred frem, betjente en sand hær af tjenere os, syv tjenere for hver plads og de skænkede vin og spiritus. De syv glas blev fyldt ved hver kuvert. De forskellige drikke spillede i mange farver. Jeg var langt hjemmefra; jeg kendte mange af distriktpræsidenterne og de kendte mig. Men de kendte sandsynligvis ikke min religion eller mit standpunkt med hensyn til visdomsordet. Under alle omstændigheder syntes det, som om den onde hviskede til mig: „Dette er din chance. Du er langt hjemmefra. Der er ingen her, som ser dig. Der er aldrig nogen, som vil få at vide, at du drikker det der er i disse glas. Dette er din store chance!" Men så syntes en mild ånd at hviske til mig: „Du har indgået pagt med dig selv og i alle disse år, har du ikke brudt den. Du har lovet din himmelske Fader at holde pagten, ville det så ikke være tåbeligt, at bryde denne pagt efter alle disse år?" Lad det være tilstrækkeligt at sige, at da jeg rejste mig fra bordet en time senere, var de syv vinglas stadig fulde af den farverige vædske, som var blevet hældt i dem, men ikke var blevet rørt.
Og atter, mine brødre, husker jeg fra mine drengeår, at sheriffen gav os en slem forskrækkelse, da han kom og fortalte, at der under gulvbrædderne på verandaen i et hus, lidt oppe ad den gade vi boede i, var fundet et anseeligt depot af stjålne sager. Den unge mand, som boede der, blev erklæret for kleptoman. Han syntes at have en mani for at stjæle ting, endog genstande, som han overhovedet ikke havde brug for. Mange mennesker i byen havde anmeldt, at deres ridepisk og seletøj var blevet væk. Her lå det under verandaen og til sidst indrømmede drengen, at det var ham, som havde stjålet dem. Jeg husker hvor chokerede vi drenge var og hvorledes vi ynkede ham, fordi han havde udviklet denne frygtelige svaghed.
Ralph Waldo Emerson sagde: „Ethvert menneske er på vagt for ikke at blive snydt at sine medmennesker. Men der kommer en dag, hvor man må begynde at passe på, at man ikke

snyder sine medmennesker. Og således er alt vel. Man har drejet sin vogn efter solen." (The Complete Writings af Ralph Emerson, New York: Wm. H. Wise and Co., 1929, p. 585.)

Denne dreng vidste ikke hvorledes vore gerninger følger os og at vi altid skal høste det vi sår. At enhver oplevelse beriger eller forringer vort liv. Vi kan ikke tænke grimme tanker og gøre grimme ting uden at blive straffet.

For nylig var der en avisartikel, som fortalte om en pige, der fandt en chek der lød på to millioner dollars. Hun begyndte at forstille sig, hvad hun ville bruge alle de penge til, sagde hun. Men til sidst afleverede hun cheken til sin ejermand og artiklen afslørede, at findelønnen var meget mindre, end hun havde håbet på. Hvorfor ville hun havde belønning for at gøre, hvad der var rigtigt? Hvorfor var hun skuffet over det beløb hun fik? Skal folk belønnes for at gøre det rette? Ville I forvente en belønning, hvis I leverede en tabt genstand tilbage? Alle I drenge lærer eller har lært den 13. trosartikel: Vi tror, at vi må være ærlige, sandfærdige, kyske, velgørende og dydige og gøre godt mod alle . . . "

Jeg ville gerne have sagt nogle ord om butiksrapserier, men tiden tillader det ikke. Det er skammeligt, at forretningerne her må lægge en vis procent til deres fortjeneste, for at sikre deres foretagende. Det er skrækkeligt, at dette er tilfældet i et sidste dages helligt område, hvor i hvert fald størstedelen af os er sidste dages hellige.

Nu vil jeg gerne slutte med en sidste lille oplevelse. Jeg var i Toquepala, Peru. Vi skulle indvie en kirkebygning. Mange af mændene, som arbejdede i denne mineby, var amerikanere. Efter indvielsen, var der middag i et af hjemmene. Da vi gik lidt rundt, kom der en stor dreng og sagde til mig: „Broder Kimball, jeg vil gerne på mission. Vil du give mig en velsignelse?"

„Ja, selvfølgelig," sagde jeg. „Jeg vil med glæde give dig en velsignelse, men er det ikke din far, jeg mødte i det andet værelse?"
„Jo," sagde han, „det er far."
„Hvorfor beder du ikke *ham* om at give dig en velsignelse?" spurgte jeg.
„Åhr," sagde han, „far ville da ikke bryde sig om at give en velsignelse."
Så udså jeg mig et tidspunkt til „at løbe ind i" faderen og sagde: „sikken en dejlig søn du har. Jeg tror, han ville være glad for at få en velsignelse af sin far. Ville du ikke gerne give ham en velsignelse?"
„Åhr, jeg tror ikke min søn ville have mig til at give sig en velsignelse!" sagde han.
Da jeg gik rundt blandt gæsterne, så jeg senere faderen og sønnen fortroligt sammen. Jeg forstod, at de var kommet hinanden nærmere og at drengen var stolt over, at hans far skulle velsigne ham og at faderen glædede sig over at være blevet spurgt.
Jeg håber, at I drenge i denne forsamling vil huske dette. I har den bedste far i verden, at I ved det. Han holder præstedømmet; han vil være meget glad for at give jer en velsignelse. Han ville være glad for at blive bedt om det, men vi vil også minde jer fædre om, at jeres drenge måske kan være lidt generte. De ved, at I er de bedste mænd i verden, men hvis I først ville tilbyde velsignelsen, kunne I sandsynligvis få nogle uforglemmelige øjeblikke.
Brødre! Det er vidunderligt at være sammen med jer her i aften. Må fred være med jer og som det er blevet sagt så mange gange i disse dage, betaler det sig kun at være retfærdig. Gud velsigne jer. Jeg bærer mit vidnesbyrd til jer drenge, til jer mænd, at Gud lever og at Jesus er Kristus. Det er et stort frelsens og ophøjelsens program, den eneste vej, der er aldrig nogen, som er blevet lykkelige ved at være uretfærdige. Jeg bærer jer mit vidnesbyrd i vor Herre Jesu Kristi navn. Amen.
Tale holdt ved præstedømmesmødet ved den 144. halvårlige generalkonference i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige. ○

Du gør hele forskellen

DU . . . kan øve indflydelse på:

- et skuespil
- en sportskamp
- en ungdomskonference
- en festival
- en ungdomslejr
- et tjenesteprogram
- en fireside
- en klasseaktivitet
- et velfærdsprogram

Gennem DIN tilstedeværelse kan DU øve indflydelse. Der er brug for alle. Dog gælder «jo flere, jo bedre» ikke helt. Det er det, at DU kan skabe en stemning, som ingen anden kan. DU har jo masser af gode ideer. DU har personlighed. DU er interesseret, omsorgsfuld, begejstret og virkelig vågen. DU kender dit ansvar, både som tilskuer og som deltager. Sådanne egenskaber er vigtige for en organisations fremgang. Men det at være «i ilden» er ikke nok. Det, der tæller, er at man altid kan regne med DIG. Da DU er en sådan person, kan DU øve indflydelse.

Den statistiske rapport for 1973 viser kirkens vækst

Antal stave i Zion ved slutningen af 1973	630
Antal wards	4.580
Antal uafhængige grene i stavene	1.127
Antal wards og uafhængige grene i stavene ved årets slutning	5.707
Antal missionsgrene ved årets slutning	1.817
Antal fuldtidsmissioner ved årets slutning	108

Kirkens medlemstal pr. 31 december 1973

I stavene	2.856.210
I missionerne	465.346
Antal medlemmer ialt	3.321.556

Kirkens vækst i 1973

Børn, der er blevet velsignet i stave og missioner	68.623
Allerede opførte børn, der er blevet døbt i stave og missioner	79.603

Sociale statistika

(På grundlag af tallene fra stavene i 1973)

Fødselstal pr. tusind	25.64
Antal viede personer pr. tusind	14.72
Døde pr. tusind	4.91

Præstedømmet

Medlemmer i Det aronske Præstedømme pr. 31. december 1973

Diakoner	140.549
Lærere	102.924
Præster	164.668
Ialt, medlemmer af Det aronske Præstedømme	408.141

Medlemmer i Det melkisedekske Præstedømme pr. 31. december 1973

Ældster	208.351
Medlemmer af De Halvfjerds	24.490
Højpræster	99.886
Ialt, medlemmer af Det melkisedekske Præstedømme	812.868

(Dette er en forøgelse på 25.932 i løbet af året)

Kirkeorganisationer

(Tilmeldt)

Hjælpeforeningen	785.000
Søndagsskolen	2.564.134
Det aronske Præstedømme GUF — unge mænd	171.377
Det aronske Præstedømme GUF — unge kvinder	212.040
Primary	471.538
Det melkisedekske Præstedømme GIF	625.000

Velfærdsprogrammet

Antal personer, der er blevet hjulpet i løbet af året	103.100
Antal personer, der har påtaget sig lønnet arbejde (for kirken)	16.159
Arbejdsdage, givet til velfærdsprogrammet	154.306
Gratis udlån af udstyr fra kirken. Udlånsdage ialt	4.756

Genealogisk selskab

Navne, der er gjort klar i løbet af 1973, til tempelordinancer	2.718.421

Der er mikrofilmet optegnelser i 27 lande, som tilsammen har bragt det samlede materiale op på 796.804 ruller mikrofilm, der hver er ca. 30 meter lange, hvilket svarer til over 3.801.373 trykte bind på hver 300 sider.

Templer

Antal ordinancer, udført i 15 templer i året 1973

For levende	71.555
For døde	8.836.044
Samlede antal ordinancer	8.907.599

Kirkens skoler

Samlet tilmeldinger i kirkens skoler for 1973, herunder instituter og seminarer	307.086

„Vær rene, I som bærer Herrens kar"

PRÆSIDENT MARION G. ROMNEY
2. rådgiver i Det første Præsidentskab

Mine elskede brødre, mit tema for disse bemærkninger er følgende: „... Vær rene, I som bærer Herrens kar." (L. & P. 133:5) Man kunne lige så godt sige, ær jeres præstedømme.

Først bærer jeg mit vidnesbyrd for jer om, at jeg gennem Åndens kraft ved, at præsident Kimball er en profet, at han er er kaldet af Herren til at være hans talerør, og at præsident Tanner blev kaldet gennem åbenbaring til at være hans 1. rådgiver. Jeg opretholder dem begge af et oprigtigt hjerte.

Med hensyn til jer brødre, føler jeg det som Peter, da han udtalte sig om brødrene på sin tid: „... I er en udvalgt slægt, et kongeligt præsteskab ..." (1. Pet. 2:9) Af alle mennesker på jorden, er vi de mest velsignede.

Som Guds åndelige sønner, stod vi i det store råd i den verden, vi kendte før denne, og hørte Faderen præsentere evangeliets plan. Vi hørte ham sige, at de, der holdt deres første prøvestand, vil blive belønnet, og at de, der holdt deres anden prøvestand, „skal tildeles herlighed over deres hoveder i al evighed." (Abr. 3:26)

V ved, at vi bestod vor første prøvestand, fordi vi befinder os her, og er blevet belønnet med jordiske legemer.

Hvis vi skal tildeles herlighed over vore hoveder i al evighed, er der to ting, det er nødvendigt, at vi gør, mens vi er her. Det ene er at modtage præstedømmet. Det andet er at ære dette præstedømme. Herren har sagt, at ingen kan modtage denne herlighed uden præstedømmet. „Og ve alle, som ikke kommer til dette præstedømme ... „sagde han. (L. & P. 84:42)

Vi, der har modtaget præstedømmet, skal tildeles denne herlighed, hvis vi ærer vor kaldelse i præstedømmet.

Jeg beder jer nu lytte til de ord, Herren brugte, da han gav os den pagt, der henhører til præstedømmet. Han sagde: „Thi de, der er trofaste og får disse to præstedømmer, hvorom jeg har talt, og som ærer deres kaldelse (altså ikke bare dem, der modteger den, men som modtager og ærer deres kaldelse), bliver helliggjort ved Ånden til deres legemers fornyelse.

„De bliver Moses' og Arons sønner (I begyndelsen af den åbenbaring, som jeg her citerer, afsnit 84, omtaler Herren de mænd, som bærer præstedømmet, som Moses' sønner, i overensstemmelse med præstedømmets orden, og dem, som bærer Det aronske Præstedømme, omtaler han som Arons sønner, ifølge Det aronske Præstedømmes orden), Abrahams sæd, Guds kirke og rige og Guds udvalgte. (Vi taler om, hvad vi kan gøre, for at gøre vor kaldelse og udvælgelse sikker. Den eneste måde, hvorpå vi kan gøre dette, er at gøre os fortjent til præstedømmet og ære det. Og så giver Herren os et løfte:)

„Og videre, alle de, som modtager dette præstedømme, modtager mig, siger Herren; (Tænk engang rigtigt over dette. De, som modtager præstedømmet og ærer det, „modtager mig, siger Herren")

„thi den, der modtager mine tjenere, modtager mig,

„og den, det modtager mig, modtager min Fader,

„og den, som modtager min Fader, modtager min Faders rige. Derfor skal alt det, som min Fader har, gives ham. (Og denne herlighed, som vi skal tildeles over vore hoveder og alt det, som Herren har, er lovet os)

„Og dette er i overensstemmelse med den ed og pagt, der hører til præstedømmet.

„Derfor modtager alle de, som får præstedømmet, denne min Faders ed og pagt (de modtager altså dette løfte af Herren) ... som han ikke kan bryde eller ophæve ... (men det kan vi, og det er der mange af os, der gør. Og dette er konsekvensen heraf:)

„Men den, der bryder pagten (om at ære præstedømmet og herliggøre sin kaldelse) efter at han har indgået den og vender sig helt derfra, kan ikke få syndsforladelse, hverken i denne verden eller den tilkommende. (Jeg tror ikke nødvendigvis at der her tales om den utilgivelige synd, men jeg siger, at de af os, der modtager dette præstedømme og forstår, hvad det drejer sig om, og alligevel ikke ærer vor kaldelse, vil gå glip af

noget, som aldrig siden kan genvindes)
„Og nu giver jeg jer den befaling (siger Herren), at I skal vogte jer og give flittig agt på det evige livs ord;
„thi I, (som har modtaget præstedømmet) skal leve af hvert ord, der udgår af Guds mund." (L. & P. 84:33-41, 43-44)
Alt dette har fået mig til at tænke på Herrens udtalelse angående „Israels lejr . . . i nærheden af Council Bluffs, Iowa, den 14 januar 1847", i den store åbenbaring, der blev givet til Brigham Young. (L. & P. 136: Overskriften)
„ . . . I er endnu ikke rene, I kan endnu ikke tåle min herlighed, men I skal få den at se, om I er trofaste og holder mine ord, som jeg har givet jer fra Adams dage indtil Abraham, fra Abraham til Moses til Jesus og hans apostle, og fra Jesus og hans apostle til Joseph Smith (og vi kunne nu tilføje til præsident Kimball) . . . " (L. & P. 136:37)
Når jeg tænker over ordene „ed og pagt, der hører til præstedømmet", som vi alle sammen har indgået, så føler jeg ærefrygt ved de lovede velsignelser. Samtidig føler jeg mig næsten benovet, når jeg tænker over, hvad der kræves for, at disse velsignelser kan opnås.
For mig at se, er der mange ord, der er udgået af Guds mund, som vi bør tænke nærmere over og efterleve i højere grad, hvis vi skal kunne modtage de lovede velsignelser. Blandt dem er befalingen: „Kom hviledagen i hu, så du holder den hellig." (2. Mos. 20:8)
I vor tid har Herren lagt stor vægt på, at vi overholder sabbaten. Da de hellige første gang kom til Independence, Missouri, nævnte han de standarder for dem, som skulle overholdes, hvis de ville opbygge et sandt Zion og leve deri. En af de ting, som han særlig understregede, var overholdelse af sabbaten. Han sagde:
„Og for at du kan holde dig fuldstændig uplettet af verden, skal du gå til bedehuset og ofre dine sakramenter på min hellige dag.
„Thi sandelig, dette er en dag, der er bestemt for dig til at hvile fra dit arbejde og tilegne den Allerhøjeste din andagt.
„ . . . kom i hu, at på denne Herrens dag skal du ofre dine gaver og sakramenter til den Allerhøjeste og bekende dine synder for dine brødre og for Herren.
„Og på denne dag skal du ikke gøre andet end tilberede din mad i hjertets oprigtighed, så din faste må være fuldkommen, eller med andre ord, at din glæde må være fuldkommen." (L. & P. 59:9-10, 12-3)
Da vi lever i et samfund, hvor det er almindeligt at bryde sabbaten, må vi nødvendigvis — hvis vi skal ære vort præstedømme — leve i verden, men ikke være af verden, for Herren har sagt: „ . . . Zions indbyggere skal . . . holde sabbaten hellig." (L. & P. 68:29)
Det er slet ikke nødvendigt at købe ind på sabbaten. I Zions stad vil det slet ikke være muligt at købe ind om søndagen.
Det er slet ikke nødvendigt, at vi for eksempel deltager i sportsbegivenheder eller at vi går på jagt eller fisker om søndagen.
Hvis vi virkelig er fast besluttet på at ære vor kaldelse i præstedømmet, så vil vi også leve om søndagen indenfor de rammer, som Herren i sine belæringer angående sabbaten har udstukket for os i afsnittet i Lære og Pagter.
Men der er også andre ord, der er udgået fra Guds mund, som vi bør være mere opmærksomme på for at få tildelt herlighed over vore hoveder:
„Vær rene, I som bærer Herrens kar." (L. & P. 133:5; se også 38:42)
„ . . . kom . . . ihu, o menneske, at for alle dine gerninger vil du blive stillet overfor dommen.
Derfor, dersom I har prøvet på at gøre ondt i jeres prøvelses dage, da bliver I fundet urene for Guds domstol, og intet urent kan bo hos Gud, og derfor vil I blive forkastet for evigt." (1. Neph. 10:20-21) Disse er Nephis ord:
„ . . . se, jeg siger jer, Guds rige er ikke urent, og intet urent kan indkomme i Guds rige; . . . " (1. Neph. 15:34)
Seks hundrede år senere sagde den genopstandne Jesus til nephitterne: „Intet urent kan indkomme i hans rige; derfor indgår ingen til hans hvile, uden de, der har vasket deres klæder i mit blod som følge af deres tro og omvendelse fra alle deres synder samt deres trofasthed indtil enden." (3. Neph. 2:19)
Og lige da denne sidste uddeling var begyndt, sagde Jesus til brødrene, der var forsamlet til konference: „ . . . Gå ud fra Babylon. Vær rene, I som bærer Herrens kar." (L. & P. 133:5)
Disse ord minder os om Paulus' erklæring til korinterne: „Ved I ikke, at I er Guds tempel, og Guds Ånd bor i jer?
„Hvis nogen ødelægger Guds tempel, skal Gud ødelægge ham; thi Guds tempel er helligt, og I er er jo hans tempel!" (1. Korinter 3:16-17)
Der florerer mange mildest talt beklagelige vaner i vort samfund, som vi til stadighed må være på vagt overfor, hvis vi ønsker at leve så rent, at vi kan ære vort præstedømme.
Herren advarede os mod nogle af disse i visdomsordet:
„Om nogen af jer drikker vin eller stærke drikke, se, „siger han, „dette er ikke godt, ej heller behageligt for jeres Faders åsyn . . .
„ . . . Tobak er ikke (godt) for legemet . . .
„ . . . Hede drikke er ikke for legemet . . . " (L. & P. 89:5, 8, 9)
Brugen af nogen som helst form for vanedannende medicin eller andet stof er at overtræde visdomsordet og ødelægger både legeme og sjæl.
Medlemmer af præstedømmet, som ønsker at ære deres kaldelser, vil sky alt, hvad der er snavset i vort „liberale" samfund, som pesten, uanset, hvor det findes — i litteratur, på scenen, i film, fritidscentrer, forlystelseslivet osv. Gud vil ikke lade et urent præsteskab komme ind i sin nærhed.
En af de mest ødelæggende laster, som florerer i vort samfund i dag, er mangelen på kyskhed. Lad os huske på, at Herren tordnede i Sinai-ørke-

nen: „Du må ikke bedrive hor!" (2. Mos. 20:14)
Det betød døden at overtræde dette bud under den mosaiske lov. Til trods for det faktum, at denne generations misforståede „frisindethed" tolereres og forbliver ustraffet, så ændrer det dog intet derved, at det efter den guddommelige lov er en sjælsødelæggende synd, ligesom det altid har været. Men straffen derfor ligger allerede i selve synden, nemlig den åndelige død. Ingen, som har overtrådt dette bud, og som ikke har opnået fuld tilgivelse herfor, kan ære sit præstedømme; og som præsident Clark plejede at sige: Herren „skelner ikke hårfint ... mellem utugt og hor." (*Conference Report,* oktober 1949, side 194) Og, tilføjer jeg, heller ikke mellem hor og seksuelle perversiteter.
Jesus gav os den standard, vi bør følge, da han sagde:
„I har hørt, at der er sagt; du må ikke bedrive hor.
„Men jeg siger jer, at enhver, som ser på en andens hustru, så han begærer hende, har allerede bedrevet hor med hende i sit hjerte."
Og for at understrege, hvor stor en synd, det er, fortsatte han: „Men hvis dit højre øje forarger dig, så riv det ud og kast det fra dig; thi det er bedre for dig at miste et af dine lemmer, end at hele dit legeme kastes i Helvede." (Matt. 5:27-29)
Vi medlemmer af præstedømmet som ønsker at ære vore kaldelser i dette præstedømme, så vi kan opnå evigt liv og blive tildelt herlighed over vore hoveder i al evighed, vil ivrigt stræbe efter at overholde Herrens befaling: „... Vær rene, I som bærer Herrens kar." (L. & P. 133:5)
Jeg beder ydmygt om, at vi må gøre dette, i Jesu Kristi navn. Amen.

Tale holdt til præstedømmet ved den 144. årlige generalkonference i Jesu Kisti Kirke af Sidste Dages Hellige.

Fem minder jeg gerne ville have

AF EN SENIORSTUDENT

(I 1926 bragte Era en mindeværdig bekendelse af en seniorstudent angående hans ønsker om faderlig kammeratskab. Unge mænds ønsker synes at være lige så aktuelle i dag som de var dengang.)

1 Jeg ville ønske at jeg kunne huske en cirkusdag, eller en fjeldtur, hvor min far havde været med os drenge, i stedet for at give os penge og udstyr at tage afsted med, medens han og mor blev hjemme, og fik os til at føle os skyldbevidste fordi de arbejdede, medens vi legede.

2 Jeg ville ønske at jeg kunne huske en aften, hvor han havde sluttet sig til os i sang, eller læsning, eller slagsmål, i stedet for altid at sidde så stille med sin avis ved læselampen.

3 Jeg ville ønske at jeg kunne huske en måned, eller en uge, eller bare en dag, hvor han havde lavet slid og slæb til betydningsfuldt arbejde ved at planlægge gårdens arbejde sammen med os, i stedet for kun at bekendtgøre hver morgen, hvad den dags arbejde ville blive.

4 Jeg ville ønske at jeg kunne huske en søndag, hvor han havde stoppet os allesammen ind i bilen og kørt til kirke med os, i stedet for at blive hjemme medens vi tog afsted om morgenen og lade os alene hjemme medens han og mor tog afsted om eftermiddagen.

5 Jeg ville ønske at jeg kunne huske bare én samtale, i hvilken vi sammen havde diskuteret de problemer og omstændigheder som plager hver dreng i voksealderen, og hvor hans klare og energiske synspunkt kunne have udspredt sådan lys og trøst, i stedet for at lade mig ene om at samle kendsgerningerne op på må og få, og løse problemerne så godt jeg kunne.

Og alligevel, min samvittighed ville græde af skam, hvis jeg dadlede ham, for ingen mand kunne nogensinde have ofret sig mere for sin familie, været mere ivrig for dens velfærd, mere stolt af dens successer. Hans eksempel har været et lys for os. Han vidste bare ikke — og det er jeg ked af — han vidste bare ikke, at vi trængte til ham. Han vidste ikke at vi hellere ville have hans kammeratskab end det land, han kunne give os — at vi en dag, måske, selv kan tjene penge, men at vi aldrig selv kan skabe minderne, som kunne have beriget og mildnet og præget vort liv. Jeg kan ikke se en far og søn på udflugt sammen uden at få en klump i halsen. ○

Udvalgt af Herren

PRÆSIDENT N. ELDON TANNER
1. rådgiver i Det første Præsidentskab

Mine elskede brødre, I, som er medlemmer af Guds præstedømme – I er så mange samlet på så mange forskellige steder (næsten 200,000 er til stede her i aften ved dette møde) – det er en kongelig hær, det stærkeste og største broderskab i verden. Hvor heldige og velsignede er vi ikke, at vi er medlemmer af præstedømmet og af dette store broderskab i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige.

I aften er vi blevet belært, inspirerede og opbygget i vor tro og vidnesbyrd og vi har nydt at lytte til dette vidunderlige kor. Om nogle få minutter vil vi få lejleghed til at lytte til en Guds profet, han, som er præsident for Jesu Kristi Kirke, og som er Guds talerør her på jorden i dag. Måtte vi, når han taler, have øren så vi kan høre samt være fast besluttede på at følge denne store leder, Spencer W. Kimball.

Det har været mit store privilegium og en stor velsignelse at kunne tjene som rådgiver for fire af Herrens udvalgte profeter, og jeg bærer vidnesbyrd om, at de virkelig er Herrens profeter, og jeg vil gerne her sammen med jer endnu engang gennemgå, hvordan Herren udvælger og ordinerer lederne for sin kirke, og hvor glat det forløber, når en præsident skal overtage sin forgængers plads.

Da Jesus gik på jorden, påbegyndte han sin mission med at organisere sin kirke, og han „kaldte . . . sine disciple til sig og udvalgte tolv af dem, som han også kaldte apostle." (Luk. 6:13) Og han sagde til dem: „Sandelig siger jeg eder: hvad I binder på jorden, det skal være bundet i Himmelen; og hvad I løser på jorden, det skal være løst i Himmelen." (Matt. 18:18)

Herudfra ses det tydeligt, at han gav dem alle fuldmagt som apostle med alle nøgler og fuld myndighed, således, at enhver, når tiden kom, kunne tjene som den ældste blandt apostlene eller som præsident for kirken, når turen kom til ham. Peter, Jakob og Johannes blev ordineret som kirkens ledelse, så de kunne tjene som Det første Præsidentskab, når Jesus forlod dem.

Kirken i disse sidste dage er grundlagt på det selvsamme princip. Da Joseph Smith var udvalgt af Herren, viste Peter, Jakob og Johannes sig for ham og gav ham og Oliver Cowdery Det melkisedekske Præstedømme og ordinerede dem til apostle i Jesu Kristi Kirke.

I Lære og Pagter læser vi, at Joseph Smith, jr. blev kaldet til at være kirkens første ældste. Herren sagde:

„. . . du skal kaldes seer, oversætter, profet, en Jesu Kristi apostel, ældste i kirken gennem Gud Faderens vilje og vor Herrens Jesu Kristi nåde.

„Og du bliver inspireret af den Helligånd til at lægge kirkens grundvold og opbygge den i den allehelligste tro." (L. & P. 21:1-2)

Skønt profeten og Oliver Cowdery allerede i juni 1829 før kirken var organiseret, fik at vide, at der skulle være tolv apostle og hvordan de skulle vælges, så blev De tolvs Råd ikke valgt før i 1835. De tre vidner til Mormons Bog udvalgte, under Herrens ledelse gennem Joseph Smith, de tolv, som skulle ordineres til apostle. (*Documentary History of the Church,* 2. bind, siderne 186-87; L. & P. 18)

Disse mænd blev udvalgt og ordineret til apostle under profeten Josephs ledelse, og de fik den samme myndighed, som Paulus og andre apostle fik af Jesus Kristus. Det står optegnet: „Og de danner et kvorum, der har samme myndighed og magt som de tre før omtalte præsidenter." (L. & P. 107:24) Hermed menes kirkens præsidentskab.

Og i *Documentary History of the Church* står der: „Præsident Smith fortsatte derefter med at forklare De Tolv om deres pligter og den myndighed, der tilkom dem, hvilket sidestiller dem med det til enhver tid siddende præsidentskab . . . De Tolv er heller ikke ansvarlige overfor nogen andre end Det første Præsidentskab, nemlig mig selv . . . Sidney Rigdon og Frederic G. Williams, som ikke er mine rådgivere; og når jeg ikke længere er her (altså når præsident Smith dør) findes der ikke noget øverste præsidentskab over De Tolv." (*DHC,* 2 bind, siderne 373-74)

Præsident Wilford Woodruff sagde: „Jeg siger til de sidste dages hellige, at nøglerne til Guds rige er her blandt

os, og de vil forblive blandt os indtil Menneskesønnens komme. Må hele Israel forstå, at ... intet menneske, som nogensinde har levet, kunne på nogen mulig måde holde nøglerne til Guds rige og samtidig lede folket på vildspor.“ (*Discourses of Wilford Woodruff,* G. Homer Durham, comp., Bookcraft, Inc., 1946)

Da profeten Joseph var afgået ved døden, sammenkaldte Brigham Young til et møde med disse ord: „Jeg ønsker at se dette folk, med præstedømmets forskellige kvorummer, samlet til en særlig konference ... “ Og ved mødet sagde han: „ ... Jeg træder frem her for at handle i overensstemmelse med min kaldelse i forbindelse med De tolvs Kvorum, som er Jesu Kristi apostle i denne generation – apostle, som Gud har kaldet ved åbenbaring gennem profeten Joseph, mænd, som er blevet ordineret og salvet til at erholde Guds riges nøgler for hele verden.“

Så stillede han følgende spørgsmål: „Ønsker kirken, og ønsker dens medlemmer virkelig at opretholde De Tolv som dette folks Første Præsidentskab?“ I optegnelserne står der, at der var ensstemmig tilslutning hertil. Så spurgte han, om der var nogen, der stemte imod, og ingen rakte hænderne op.

Det er tydeligt, at Brigham Young ønskede at sikre sig, at præstedømmets kvorummmer stod bag ham, ganske som vi også ønskede det her til morgen i denne højtidelige forsamling, for han sagde: „Denne (afstemning) overflødiggør det andet spørgsmål og vi behøver derfor ikke at holde afstemning om det kvorumsvis.“ (*DHC,* 7. bind, siderne 230, 232, 240) Så forklarede han, at De Tolv ville forblive i deres stillinger, og at de var i besiddelse af rigets nøgler, samt at de ville lede kirken i alle ting og sørge fot alt, indtil der kunne organiseres et nyt Første Præsidentskab. Denne fremgangsmåde er blevet fulgt lige siden Joseph Smiths død. I dette tilfælde fortsatte De Tolv med at lede kirken i tre og et halvt år, før Det første Præsidentskab blev organiseret, og Brigham Young udnævnt til kirkens præsident.

Da præsident Wilford Woodruff blev spurgt, om han kendte nogen grund til, at en anden end præsidenten for De tolvs Råd ikke skulle kaldes til at præsidere over kirken, svarede han, at han kunne anføre adskillige grunde hertil. „For det første, når kirkens præsident dør, hvem er det så, der har myndighed til at præsidere over kirken? Det er De tolv apostles Kvorum, som er ordineret og organiseret gennem åbenbaring fra Gud, og ingen andre. Og medens disse tolv apostle præsiderer over kirken, hvem er så præsident for kirken? Det er præsidenten for de tolv apostle, og han er praktisk talt lige så meget kirkens præsident, mens han præsiderer over De Tolv, som han er, når han præsiderer over to mænd, efter de er indsat som kirkens præsidentskab.“

Disse oplysninger er taget fra et brev, som blev skrevet til ældste Heber J. Grant den 28. marts 1887, og som er underskrevet af Wilford Woodruff. Dette princip er nu efterlevet i over hundrede år.

Gennem hele kirkens historie har det været tydeligt, at den mand, som er blevet valgt som præsident for kirken, har været forudordineret og netop også været den, der har været brug for netop på dette tidspunkt. Det fortælles, at profeten Joseph, da han første gang mødte Brigham Young, skal have sagt, at han en skønne dag ville blive kirkens præsident. Når vi ser på de særlige sammentræf og begivenheder, der gjorde, at Brigham Young virkelig en dag blev præsident for De Tolv og siden kirkens præsident, så er det tydeligt, at han var blevet forudordineret og udvalgt, længe før han blev født, ganske som Jeremias og andre blev det.

Da profeten Joseph døde, så det for alle ud, som om der ikke fandtes nogen, der var parat til at overtage ansvaret som kirkens præsident. Joseph havde jo fået en særlig endowment, så han kunne modtage åbenbaring på hele kirkens vegne, og han var mere inspireret end mange af profeterne. Han var ganske specielt egnet til at opfylde sin store mission. Men, efter at han var afgået ved døden, viste Brigham Young, som derefter blev præsident for kirken, at det nu var ham, der var brug for. Også han havde ganske særlige egenskaber og endowments til at udføre de ting, der netop på det tidspunkt var behov for. Brigham Young var en stor leder, kolonisator og organisator. Kunne nogen anden som han have ledet kirken og ført folket vestpå til Rocky Mountains, som profeten Joseph tidligere havde forudsagt?

Det er også tillidvækkende at se, hvordan der blev holdt en hånd over præsident John Taylor. Han havde jo været, hvad man kan kalde en martyr, idet han til sin død bar de ar, som han havde fået, da profeten Joseph mistede livet. I den tid, kirken stod under hans administration, blev det gang på gang åbenlyst, at netop han var manden, der på det tidspunkt var brug for. Det samme kan siges om andre, der fulgte efter ham som præsidenter for kirken.

Vi bør gøre os klart, at skønt præsident Lee præsiderede over kirken i så kort tid, så skete der dog store fremskridt under hans ledelse; man nåede langt med mange ting og lagde grunden til videre udvikling og vækst for kirken.

Nu har vi en ny præsident over kirken, også han er udvalgt af Herren og forudordineret – en mand, der ved at være apostel i over 30 år er blevet prøvet igen og igen, og som ved tre forskellige lejligheder mirakuløst er blevet reddet, så han i dag kan bestride denne høje og hellige stilling.

Som vi kan læse i Profeten Joseph Smiths Lærdomme: „Hvert eneste menneske, som har en kaldelse angående noget, der skal udføres for menneskeheden, blev ordineret hertil i det store råd i Himmelen, før verden blev til.“

Vi må altid huske på det, som er blevet sagt så mange gange. at Herren kalder sine profeter, og Herren lader sine profeter afløse igen. De kan ikke

kaldes og afløses gennem nogen anden magt. Som jeg tidligere har sagt, overtager De tolvs Kvorum ledelsen, når præsidenten dør, og den, der har været apostel længst, eller med andre ord præsidenten for De tolvs Råd bliver den øverste leder.

Det er af betydning at lægge mærke til, præcis hvad der skete, da præsident Harold B. Lee døde. Præsident Romney var blevet kaldt til hospitalet, og i løbet af samtalen sagde præsident Lee, der indså, at det ville vare længe, før han selv kunne udføre sit arbejde igen, følgende til præsident Romney: „Præsident Tanner er bortrejst, og jeg ønsker, at du skal overtage ledelsen og sørge for kirkens anliggender." Præsident Kimball, som kom lidt efter, tilbød at hjælpe præsident Romney. Men lige så snart, man havde fået at vide, at præsident Lee var død, vendte præsident Romney sig til præsident Kimball og sagde: „Det er nu dig, der i din egenskab af præsident for De tolvs Kvorum, står for ledelsen. Jeg står naturligvis til tjeneste og vil gøre alt, hvad jeg kan, for at hjælpe dig."

Dette var fuldstændig i overensstemmelse med kirkens orden og er et glimrende eksempel på, hvordan kirken aldrig er uden et præsidentskab, og hvor glat det forløber, når et nyt præsidentskab overtager ledelsen. Øjeblikkeligt blev præsident Kimball, i sin egenskab af præsident for De Tolv, kirkens præsiderende myndighed.

Jeg vil gerne her gengive de retningslinier, man fulgte, da Spencer W. Kimball blev udnævnt og ordineret til præsident for kirken. Men før jeg gør dette, så lad mig citere fra en konferencetale, som præsident Kimball holdt den 4. april 1960 — altså for 14 år siden:

„Hvilken mor forestiller sig ikke, når hun ømt ser ned på sit buttede barn, at netop det en dag vil blive præsident for kirken eller nationens leder! Medens hun endnu holder det i sine arme, ser hun det som statsleder eller profet. Nogle af disse drømme bliver til virkelighed! Fra én mors arme kommer en Shakespeare (engelsk skuespilforfatter og digter) fra en andens en Michelangelo (italiensk maler og billedhugger), eller en Abraham Lincoln, en anden mors barn bliver en Joseph Smith?

„Når teologer snubler og falder, når læberne udtaler tomme ord, og hjerterne er ved at fare vild, når folkene ‚vanker . . . fra hav til hav, flakker fra nord til øst for at søge Herrens ord, men finder det ej' (Amos 8:12) — når fejltagelsernes mængder formørker landet åndeligt, og der er brug for et himmelsk lys til at sprede og gennemtrænge dette mørke, så fødes der et lille barn." Hvor profetisk! (*Conference Report,* april 1960, side 84)

Netop et sådant barn blev født i Salt Lake City den 28. marts 1895; det fik navnet Spencer Woolley Kimball. I kan finde den meget interessante beretning om denne mands liv fra fødslen indtil nu i *Den danske Stjerne,* juli 1974. Det er ældste Boyd K. Packer, der med stor dygtighed har skrevet herom.

Da Wilford Woodruff var præsident for kirken, sagde han, at det var Herrens vilje, at der ikke skulle gå nogen tid mellem den forrige præsidents død og reorganiseringen af det nye Første Præsidentskab. Derfor kaldte præsident Kimball, De Tolvs præsident, medlemmerne af dette råd sammen i værelset øverst oppe i templet kun fire dage efter præsident Lees død, for at de der kunne tale om reorganiseringen af Det første Præsidentskab og handle udfra de slutninger, man der nåede frem til. De, som havde været præsidentens rådgivere — det vil sige præsident Romney og jeg selv — indtog vore respektive pladser i De tolvs Kvorum.

Da præsident Kimball havde udtrykt sin store sorg over præsident Lees død, samt givet udtryk for, hvor utilstrækkelig han følte sig til nu at stå med ansvaret, bad han medlemmerne af De tolvs Råd om en for en, efter ancennitet, om at beskrive deres følelser med hensyn til, hvordan kirkens præsidentskab burde reorganiseres.

Og hver enkelt af De tolvs Råd udtalte sig, efterhånden som det blev hans tur, som værende af den opfattelse, at Det første Præsidentskab skulle reorganiseres med det samme, og at det var præsident Spencer W. Kimball, som Herren ønskede skulle præsidere på dette tidspunkt. Herrens velgørende Ånd var til stede i rigt mål, og der var fuldstændig harmoni og enighed i brødrenes ord og sind. Deres eneste formål og ønske var at gøre Herrens vilje, og ingen var i tvivl om, at det også var Herrens vilje, der skete fyldest.

Ældste Ezra Taft Benson var den, der fremsatte den egentlige, formelle begæring om, at kirkens Første Præsidentskab blev reorganiseret, og at Spencer W. Kimball blev opretholdt, ordineret og indsat som præsident, profet, seer, åbenbarer og ansvarlig for kirken. Dette forslag blev enstemmigt godkendt.

Præsident Kimball trådte så udmygt frem og accepterede ansvaret, idet han bad om, at Herrens Ånd og velsignelser ville være med ham, så han på enhver måde måtte gøre Herrens vilje. Han fortalte, at han altid havde bedt, om at præsident Lees helbred måtte være godt, om at han måtte være stærk og vital, og om at Herrens velsignelser måtte følge ham i hans arbejde som kirkens præsident. Han understregede den kendsgerning, at han sammen med sin yndige hustru, Camilla, havde bedt om, at det aldrig måtte blive ham, der skulle bestride denne stilling, og at han havde været sikker på, at præsident Lee ville leve længere end han selv.

Ved denne lejlighed tænkte jeg på Frelseren i Getsemane Have, da han bad: „. . . Min Fader! er det muligt, så lad denne kalk gå mig forbi; dog ikke, som jeg vil, men som du vil." (Matt. 26:39) Og således tog han imod det store ansvar.

Så udvalgte og ordinerede han N. Eldon Tanner som 1. rådgiver og Marion G. Romney som 2. rådgiver; de tog begge ydmygt mod kaldelsen og lovede at gøre alt for at støtte og opretholde præsident Kimball som kirkens præsident, og for at leve så

godt som muligt op til deres ansvar; og de bad ligeledes begge om Herrens velsignelser i deres arbejde.
Herefter blev præsident Benson opretholdt som præsident for De tolvs Råd. Så indtog præsident Kimball sin plads midt i værelset, og da alle de tilstedeværende lagde deres hænder på hans hoved, følte vi nærværelsen af Herrens Ånd meget stærkt; vi følte den opfylde vore hjerter. Præsident Benson tog da ordet på alles vegne i en smuk bøn og velsignelse, og Spencer Wooley Kimball blev ordineret som profet, seer og åbenbarer for Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige.
Det er mit vidnesbyrd til jer og overfor verden, at kirkens orden og plan er blevet efterfulgt og at Spencer W Kimball er Guds profet og præsident for hans kirke og rige her på jorden. Ved de stavskonferencer, der er blevet holdt, siden han er tiltrådt, og i denne højtidelige forsamling i dag, har medlemmerne opretholdt ham med begejstring. Det er for hver enkelt af os et stort privilegium en stor ære og et stort ansvar at anerkende og opretholde præsident Kimball som en Guds profet og vi vil under hans ledelse gøre alt, hvad der står i vor magt for at hjælpe til med at opbygge riget, til at fremme retfærdighedens sag og forberede verden til vor Herre og Frelser, Jesu Kristi andet komme.
Men ligesom i fortiden findes der også nu nogle, som stiller sig tvivlende overfor valgets fremgangsmåde og for selve valget af kirkens præsident, og der er særligt én, der har skrevet og givet udtryk for den tanke, at det var ham, der skulle være kirkens nye præsident, men lad mig minde jer om, at kirkens fremgangsmåder og Jesu Kristi lære ikke er fremlagt til diskussion. Det er vort store privilegium og ansvar, og det er til stor velsignelse, for os medlemmer af hans kirke og rige — at kunne støtte, anerkende og opretholde profeten, og det er os, der skal bevise, at vi er værdige til at være medlemmer og til at bære vort præstedømme.
Lad os altid huske, at kirkens ledere er ansvarlige overfor Herren, og det er hans sag at vejlede dem, hvis de er kommet ind på et galt spor og at afløse dem, når de har fuldført deres mission. Vi er blevet advaret gentagne gange, at hvis vi gør ophævelser mod den myndighed, som Gud har givet vore ledere for at kirken her på jorden kan blive styret sikkert, så vil han nægte os sin Ånd, hvis vi ikke omvender os.
Brødre, hvis vi ønsker at blive ledet af Ånden og nyde Guds velsignelser, så må vi være trofaste og loyale overfor ham, som er blevet valgt til vor leder, og aldrig beklage os, kritisere, eller føle, at en anden skulle have indtaget hans plads. Mænd i store stillinger, ja, selv en af de tre vidner, Oliver Cowdery, som ovenikøbet modtog præstedømmet af himmelske væsener, og siden Sidney Rigdon,

som var rådgiver i Det første Præsidentskab, er faldet bort fra kirken, fordi de kritiserede Guds profet.

Jeg beder om, at vi alle må forblive sande i troen, at vi må støtte, opretholde og på enhver måde følge ham, som er blevet valgt af Gud til at være vor leder. Når vi gør dette, vil vi blive velsignede og Herrens Ånd vil forblive hos os og hos vore familier, når vi underviser dem og opmuntrer dem til at være trofaste og aktive. Guds værk vil blive fuldført og hans vilje ske. Som Herren sagde om sin profet:

„Thi I skal tage imod hans ord i al tålmodighed og med tro, som om det var fra min egen mund.

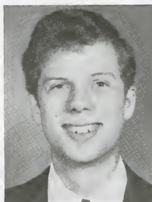
„Thi når I gør dette, skal helvedes porte ikke få overhånd over jer, ja, Gud Herren vil sprede mørkets magter for jer og lade himlen bæve til jeres gode og til sit navns ære.

„Thi så siger Gud Herren: Jeg har inspireret ham til at føre Zions sag med stor kraft ... " (L. & P. 21:5-7)

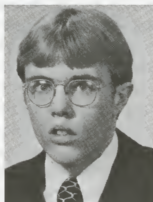
I Jesu Kristi navn. Amen.

Tale holdt for præstedømmet ved den 144. årlige generalkonference i Jesu Kisti Kirke af Sidste Dages Hellige.

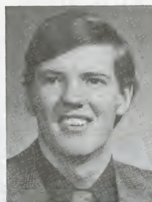
Følgende missionærer er ankommet til Den danske Mission den 13. juni 1974:

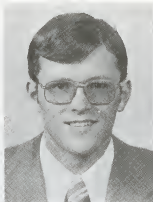
David N. Petersen fra Layton, Utah.

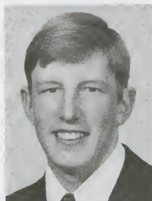
Michael B. Morby fra North Ogden, Utah.

Kent A. Smith fra Montpelier, Idaho.

Brian J. Horch fra Bremerton, Washington.

Herbert R. Ludwig fra Sandy, Utah.

David S. Baker fra Ontario, Californien.

Døde

Odense:
Den 24. maj 1974 døde søster **Alma Dorthea Henriksen,** 71 år gammel.
Ålborg:
Den 4. maj 1974 døde broder **Niels Åge Pedersen,** 60 år gammel.
Norsjælland Gren:
Nen 27. maj 1974 døde **René Ejvin Tory Strøberg,** 49 år gammel.

Ordinationer

Slagelse:
1. maj 1974
John Arnfinn Hjelm ordineret til ældste af missionspræsident Grant R. Ipsen.
29. maj 1974
Bent Henning H. Jensen ordineret til præst af broder Hans M. Larsen.
København:
31. maj 1974
Jørgen Dalsgård Jepsen ordineret til ældste af missionspræsident Grant R. Ipsen.
Nordsjælland Gren:
19. maj 1974
Aksel Jensen ordineret til ældste af missionspræsident Grant R. Ipsen.
Horsens:
26. maj 1974
Kenneth Andersen ordineret til diakon af broder Ebbe Rosenkilde.

Velsignelser:

Nordsjælland:
14. april 1974
Peter Hartmann Kiels og Grethe Ellekær Andreasens søn **Peter Henrik Kiel** velsignet af sin fader.

EN STAV I DANMARK

Weekenden den 15. og 16. juni blev en bemærkelsesværdig weekend i kirkens historie i Danmark.
Ved et møde med præstedømmet om lørdagen talte Ezra Taft Benson, medlem af De tolvs Råd, og foreslog medlemmerne af præstedømmet at organisere en stav i Danmark.
Efter interviews lørdag aften blev staven godkendt og lederne opretholdt ved det historiske møde søndag formiddag og Københavns Stav var en kendsgerning.
Broder Johan Benthin blev den nye stavspræsident og som rådgivere havde han valgt Henning Frederiksen og Jørgen W. Schmidt.
Følgende brødre blev opretholdt som medlemmer af højrådet: Egon Bolvig, Regnar Andersen, Bjarne Engmann, Verner Olsen, Willy Bloch Johansen, Jørgen Ljungstrøm, Jørn Petersen, Hans Billeskov Jansen, Bent S. Jensen, Bjarne Gram, Jørgen Ringheim, Jørgen Olsen.
Staven blev organiseret med 5 ward og 2 grene og følgende blev opretholdt som biskopper: Hans Hjort Nielsen, Nordre — Helge Nørrung, Amager — Poul Andersen, Nordsjælland — Arthur Sørensen, Centrum Sjælland — Johan Koch, København.
Grenene Slagelse og Rønne forblev uændret med Børge Grand Hansen som grenspræsident for Slagelse Gren og Karl R. Madsen som grenspræsident for Rønne Gren.
Brødrene Bent Lindhardt, Arne Jacobsen, Bent Jørgensen og Ejvind Nordby Larsen blev opretholdt som 70'ere med Bent Lindhardt som stavens missionsleder.
Om lørdagen sagde Ezra Taft Benson bl. a.: „Jeg føler, at vi nu er ved at gå fremad og vil organisere en stav i Danmark. Rapporterne kan blive bedre, de viser fremgang, men vi er endnu ikke parate til at blive forvandlede som Enoks stad blev.
Er vi parate til at tjene i alt — ønsker I at se en stav organiseret, det vil give større velsignelser, men også større ansvar og vi vokser under ansvar.
Staven vil hjælpe os til at modstå det onde — thi dette er den onde dag som Herren talte om i april 1830. Vi er forberedt til det fulde program, for at møde det onde i verden og jeg ser vanskelige tider forude.
Djævelens anslag er rettet mod familie og hjem idag, han ved at denne nation aldrig bliver stærkere end i hjemmene. Der er i øjeblikket ikke noget sted, hvor der er større behov for kirkens program end her i dette udvalgte land. Vi må have stærke familier, vi må have denne styrke."
Og han sluttede med følgende: „Ånden har vidnet og Herren er glad og jeg lover jer i Herrens navn, at når I er trofaste vil Herren holde sig nær til jer og Herren giver styrke."
Om søndagen sluttede E. T. B. med at sige: „Ånden tilskyndede mig til at vælge og jeg kender Herrens Ånds påvirkning."
Vi følte alle storheden i denne Herrens udsendings ord og gik berigede fra konferencen. Der var virkelig en usædvanlig stærk ånd tilstede, en ånd der fik os til at føle kærlighed til hinanden.

JL

APROPOS WARD
Hvad skal vi gøre med dette ord nu, hvor det er blevet aktuelt? Vi har spurgt Dansk Sprognævn, der har svaret os:
„Hvis De ønsker at anvende ordet *ward,* må der være følgende muligheder:

1. at bevare den engelske flertalsdannelse som fx *cocktail, cocktails*
2. at overføre dansk flertalsendelse:
   a) -er, som fx *match — matcher*
   b) -e, som fx *farm — farme*
   c) ingenting, som fx *job — job*

Det er derfor korrekt at anvende ordet *wards* i flertal, og hvis De vil fordanske ordet, må et *ward,* flere *ward,* være den naturligeste løsning. I begge tilfælde hedder ordet i bestemt flertal *wardene.*"
Vi har besluttet at anvende denne sidste form, altså et ward, flere ward, wardene, med bevarelse af den engelske udtale vård.
I denne forbindelse kan vi nævne at de 3 ward i København nu hedder:
Københavns 1. ward (tidl. Københavns Gren)
Københavns 2. ward (tidl. Amager Gren)
Københavns 3. ward (tidl. Nordre Gren)
Biskoppen danner sammen med sine 2 rådgivere et biskopråd (eng. Bishopric).

JL

Fra Missionens Præsidentskab

Mine kære søskende!
I juni måned blev der afholdt et historisk møde i Danmark, idet der blev skabt den første stav i kirken i Danmark, ja, den første i Skandinavien. Det kan ikke nægtes, at der har været en særlig ånd i de sidste par måneder før organiseringen af staven, og jeg er sikker på, at vi ikke vil være helt klar over den fulde virkning af denne stav, før der er gået nogen tid, og vi har fået erfaring ved at arbejde i den mest fuldendte organisation på jorden i dag.
Når jeg taler om organisation, re det den skitse Herren har givet os. Om vi nærmer os fuldkommenhed afhænger af, om vi hver især gør vor del og støtter de personer, som er blevet valgt af Herren og indsat i stillingerne og kaldelserne i stav og ward. Mange gange føler vi, at hvis vi havde Gud her til at lede vort arbejde personligt, ville det være let at arbejde for Hans sag, eller hvis vi havde præsident Kimball til at tale direkte til os, ville det være let at følge hans råd. Men vor virkelige prøve på vor tro ligger i den kendsgerning, om vi følger vore grenspræsidenter og biskopper. Husk, at Herren sagde: „Enten ved min egen røst eller mine tjeneres, thi det er det samme.“ (L. & P. 1:38)
Grenspræsidenter, biskopper og kvorumpræsidenter er alle en del af ordenen i Guds Kirke og fortjener den hjælp og støtte, som vi som individuelle medlemmer kan give dem. Hvis der er ledere, som ikke er fuldkomne, må vi ikke kritisere dem, men hjælpe dem til at blive bedre.
En af de ting, som vi hver især kan gøre for at hjælpe til at støtte og lægge vægt på det fortsatte lederskab i denne Kirke, er at opøve vore unge. Det aronske Præstedømme er kirkens fremtid, både de unge og de voksne. Vi bør søge udveje til at give de personer, som holder Det aronske Præstedømme, ansvarsopgaver, selv om vi mange gange føler, at vi kan gøre arbejdet bedre selv. Dette spørgsmål opstår: Hvad kan vi lade dem til at gøre? En ung mand bør altid virke som sendebud for grenspræsidenten eller biskoppen. Medlemmer, som er syge eller ældre, har sommetider brug for hjælp, f. eks til at passe deres have eller male eller på anden måde tage vare på deres hus. Jeg er sikker på, at der altid er noget, som trænger til at blive set efter i kirken. Der vil altid være brug for et job som at pudse vinduer eller gøre rent i kirken. Dette er et stort missionærarbejde i sig selv — at have et rent, helligt sted at mødes.
Efterhånden som disse bærere af Det aronske Præstedømme har fremgang, er det af yderste vigtighed, at de får lejlighed til at lede møder, at være kvorumpræsidenter, at være kvorumsekretærer og at få ansvarsopgaver inden for aktiviteterne i Det aronske Præstedømme, både for de unge mænd og de unge piger. For de voksne, som bærer Det aronske Præstedømme, er der altid opgaver, som kan og bør gives dem, og de vil blive modtaget med glæde og lykke, fordi de får en chance for at modtage en velsignelse ved at arbejde i Herrens vingård. Hvis vi skal have ledere i morgen, må vi opøve dem i dag.
Da ældste Simpson fornylig var her på besøg, fremsatte han den udtalelse, at kirken vil stå eller falde med hjemmelærerarbejdets succes.

Hjemmelærerarbejdet er en opgave, som alle bærere af præstedømmet, når de først har fået stilling og kaldelse som lærer, automatisk er kaldet til i henhold til skriften. De skal naturligvis modtage nøglerne til disse besøg fra deres grenspræsidenter eller biskopper, som regel gennem deres kvorum- eller gruppeledere. Kirken er først og fremmest til styrkelse af mødre og fædre, og dette er hjemmelærerens direkte ansvar. Hovedgrunden til hjemmelærerarbejdet er at gøre sig til ven med familien. Små ting skaber venskab, som f. eks. en telefonopringning på fødselsdage, eller et lykønskningsbrev, når der sker noget vigtigt i familien. For at kunne vide, at disse ting sker, må man være nært knyttet til familien. Somme tider kan dette arbejde gøre en modløs, fordi vi synes at se en meget lille fremgang, men pludselig kan en familie blive aktiv. Jeg husker en familie i vort ward hjemme, som vi besøgte i næsten fem år, før de kom til kirken for første gang. Nu er de aktive, og vi har fået breve fra dem, medens vi har været i Danmark, og de udtrykker deres taknemmelighed, fordi vi ikke gav op.

Præstedømmets hjemmelærerarbejde er et arbejde, som ikke kan overdrages videre end til hjemmelæreren. Det er der overdragelsen standser, og hvor vi som individuelle medlemmer af kirken skal arbejde, med direkte kontakt til familierne. Vi har mange redskaber i kirken, som f. eks. møder, velfærdsprogrammer, o. s. v., som hjælper os til at udføre vort arbejde som hjemmelærere, men som hjemmelærere skal vi have den direkte kontakt med familien.

Når det er nødvendigt, at et arbejde skal udføres i kirken, har det fra begyndelsen, ja endog da jorden blev organiseret, været overdraget til præstedømmets bærere, som blev bedt om at udføre et bestemt arbejde og derefter vende tilbage og aflægge rapport om fremgangen ved eller fuldførelsen af dette arbejde. Denne orden har aldrig ændret sig. Vort arbejde er på menneske-til-menneske basis i kirken. Det bliver gennemført ved personligt vidnesbyrd og ved personlig kontakt.

Broder Simpson fremsatte også den udtalelse, da han var her, at hvis et menneske kommer ind i kirken ved et mirakel, vil det være et mirakel, hvis han bliver i kirken. Mange gange føler vi, at mirakler sker af en eller anden overnaturlig årsag, men mirakler sker i henhold til kundskab og brugen af naturlove. Herren udfører mirakler i vore øjne, fordi vi ikke har den fulde forståelse til at forstå, hvilken brug Han gør af naturlovene, som Han bruger til at udføre disse mirakler. Det er Hans alvise kundskab, som gør dette muligt, og Han er Gud på grund af denne kundskab og visdom.

Vi har kundskab og visdom angående hjemmelærerprogrammet. Vi kan samle vor kundskab og vor visdom sammen og bruge disse love, som Han har givet os til at udføre vore mirakler, og så give Herren chancen for at bruge sin højere kundskab, hvor vor kundskab mangler.

Må Herren velsigne os, så vi kan udføre de kaldelser godt, som vi får hver dag, er min bøn i Jesu Kristi navn. Amen.

Grant R. Ipsen, missionspræsident

Dåb

Ålborg:
11. maj 1974
Laura Jensen døbt af ældste Omar Lee Andersen, håndspålæggelse af ældste Michael Meyerson.
1. juni 1974
Hans Peter Hansen døbt af ældste Michael Meyerson, håndspålæggelse af ældste Eric Nelson.
8. juni 1974
Jane Guldbæk Pedersen døbt af ældste Glade Poulsen, håndspålæggelse af ældste Alan Majoroni.

Slagelse:
1. juni 1974
David Grand Hansen døbt af broder Børge Grant Hansen, håndspålæggelse ved samme.
Jørgen Ib Nielsen døbt af brøder Bent H. H. Jensen, håndspålæggelse af broder Hans M. Larsen.
Charlotte Hjelm døbt af broder John Hjelm, håndspålæggelse ved samme.

Nordsjælland:
24. marts 1973
Jan Viggo Frederiksen døbt af ældste Joseph Crane, håndspålæggelse af ældste Charles L. Sørensen.

Århus:
1. juni 1974
Grethe Buskov døbt af ældste John Michaek Swansson, håndspålæggelse af ældste Thomas Grover Bennet.

København:
1. juni 1974
René Volkers Lyngvig Jensen døbt af broder Rudy Lyngvig Jensen, håndspålæggelse ved samme.
8. juni 1974
Karlo Schultz døbt af broder Paul Paulsen, håndspålæggelse ved samme.
Vivian Schultz døbt af broder Paul Paulsen, håndspålæggelse ved samme.
Kenneth Schultz døbt af ældste Michael Winterrose, håndspålæggelse ved samme.
Kirsten Schultz døbt af ældste Michael Madsen, håndspålæggelse ved samme.
15. juni 1974
Gerda Ideth Larsen døbt af Kim T. Weaton, håndspålæggelse af ældste Donold J. Squire.

Stavskonference i København

Til stor overraskelse for mange blev vi allerede den, 10-11 august velsignet med en stavskonference i København, endda kun 8 dage før konferencen i Stockholm. Ældste Boyd K. Packer medlem af De tolvs Råd besøgte staven for at give instruktioner og belæringer, og fortælle stavspræsidentskabet hvordan en stav ledes.

Ved to møder om lørdagen der hver varede to timer, og ved møder om søndagen fik stavens og stavens præstedømmes ledere mange og værdifulde instruktioner.

Det ligger helt uden for „Stjernens" rammer at give et helt referat af disse møder, men her er en kort oversigt over noget af det der blev sagt.

Ældste Packer forklarede hvad ordet „stav" betyder og nævnte at det havde forbindelse med tabernaklet Moses fik besked på at opføre i Ørkenen og stavene var de stave (eller pløkke) man drev ned i jorden for at tabernaklet kunne komme op at stå.

Nu er der drevet en sådan stav ned i den danske jord til styrkelse af kirken i Danmark. Det blev også fortalt os at vi skal give og ikke mere modtage, og at vort hovedkvarter nu ligger i Salt Lake City. Der blev også lagt stærk vægt på, at meget af det vi har gjort før da vi var en mission skal vi høre op med, nu er vi voksne og skal handle som sådanne.

Som så mange af vore ledere lagde Ældste Packer stor vægt på at vi skulle forøge vore anstrengelser med hensyn til missionærarbejde, ved bl. a. selv at sende alle vore unge mænd ud. Vi kan ikke gøre noget der kan styrke vor stav mere end det at få alle egnede unge ud på million.

Om søndagen talte Ældste Packer om sin danske herkomst og vi fik at vide at han er ¾ dansk, hvilket hans kone også er. Han bad os være mere ærbødige når vi kom til møde; vi burde sætte os roligt på vore pladser og stille afvente mødets begyndelse og lytte til musikken. Ældste Packer bad os have mere tro så staven kunne blive fordoblet, han bad os købe flere stole så salen kunne blive helt fyldt, han bad os om at dele det vi har med andre, tale om evangeliet og ikke om vejret når vi mødte nogen på vor vej.

Til sidst kom Boyd K. Packer med at budskab til undersøgerne nemlig, at der er et lykkeligt liv forude og at dette er den sande kirke. Det viste Ældste Packer ved at citere Malakias 4. kapitel og fra Lære og Pagter afsnit 2 og 110 der viser at Elias viste sig for Joseph Smith som en opfyldelse af profetierne. Elias skulle vise sig og overdrage nøglerne til beseglingsarbejdet ellers ville hele jorden jo blive brændt og alle ville omkomme hvis ikke dette skete, men Elias viste sig for profeten i de sidste dage for at vende fædrenes hjerter til børnene og omvendt. Tilsidst bar Ældste Packer sit stærke vidnesbyrd om Jesus Kristus og fortalte os at Jesus ikke er fremmed for kirkens ledere.

Ved mødet om søndagen hvor der var over 700 til stede sang et blandet kor under ledelse af Jørgen Ljungstrøm og Erik Andersen ved flyglet „Al ting som Gud har skabt på jord" og „Hør o i himle og lyt o jord".

L—.

Fire vidners vidnesbyrd om Mormons Bog

Mormons Bog blev skrevet på tynde guldplader, der blev skjult i jorden, indtil de blev overgivet til profeten Joseph Smith. Her følger vidnesbyrd fra fire personer, som vidste, at denne bog blev sendt guddommeligt, og at oversættelsen blev inspireret af Gud.

Emma, profeten Joseph Smiths hustru:
„Det er min overbevisning, at Mormons Bog er af guddommelig ægthed — Jeg har ikke den mindste tvivl om det; jeg er overbevist om, at intet menneske kunne have dikteret manuskriptet til bogen, medmindre vedkommende var inspireret; for medens jeg var skriver for jeres far (Joseph), kunne han diktere for mig time efter time, og når han vendte tilbage efter at have spist eller efter en anden afbrydelse, kunne han straks begynde, hvor han var hørt op, uden hverken at se manuskriptet eller få nogen del af det læst op for sig. Det var sædvanligt, at han gjorde det. Det ville være usandsynligt, at en lærd mand kunne gøre sådan; og for en, der var så ulærd, som han var, ville det simpelthen være umuligt ... " (Joseph Smith III, „Last Testimony of sister Emma", Saints' Advocate, Vol. 2. [October 1879] p. 52.)

Martin Harris

„Jeg ved, at Mormons Bog er sand ... Jeg ved, at pladerne er blevet oversat ved hjælp af Guds gave og kraft, for Hans stemme forklarede det for os; derfor ved jeg med sikkerhed, at værket er sandt. For holdt jeg ikke pladerne på mit knæ i halvanden time, medens jeg engang samtalede med Joseph ...? Jo, det gjorde jeg. Og lige så mange plader, som Joseph oversatte, holdt jeg i mine hænder, plade for plade." (Millennial Star, Vol. 21, p. 545.)

Oliver Cowdery

„Med min egen pen skrev jeg hele Mormons Bog (undtagen nogle få sider), som ordene kom fra profeten Joseph Smiths læber, efterhånden som han oversatte den ved hjælp af Guds gave og kraft ... Den indeholder det evige Evangelium, og den kom frem for menneskets børn i opfyldelse af åbenbaringerne." (Millennial Star. Vol. 21, p. 544.)

David Whitmer

„Det var i slutningen af juni 1829, Joseph Smith, Oliver Cowdery og jeg selv var sammen, og englen viste dem for os ... De blev vist os på denne måde: Joseph, Oliver og jeg sad på en fældet træstamme, da er kom et bord til syne, hvorpå der lå mange guldplader ... Jeg så dem ... og hørte tydeligt Herrens stemme erklære, at beretningen på Mormons Bogs plader var oversat ved Guds gave og kraft." (Millennial Star. Vol. 43, p. 437.)

